

**PROFETER
efterlyses!**

Sidan 32

**Vilken mur är
RASERAD?**

Sidan 16

**ARNE IMSEN
säkerhetsrisk?**

Sidan 25

Midnattsropet

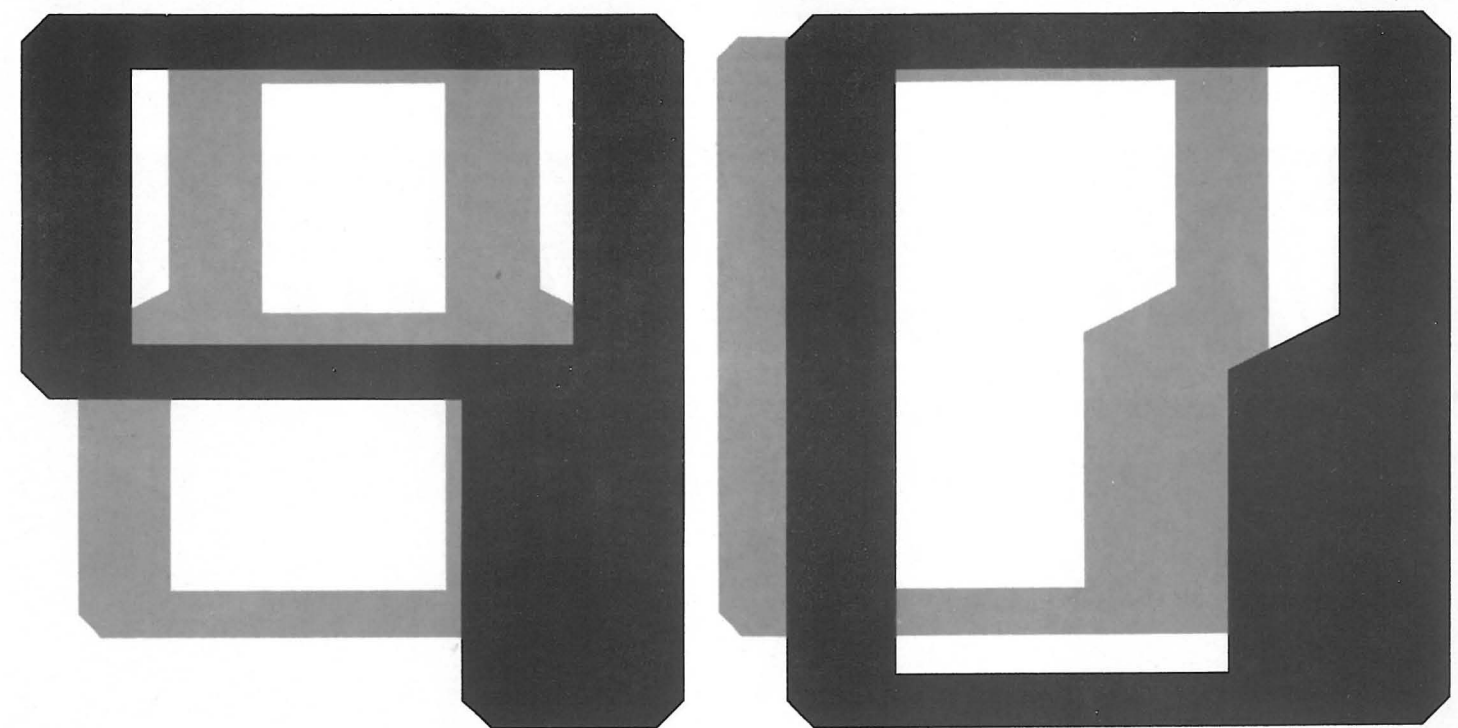

**– de
stora
omvälv-
ningarnas
decennium**

Sidan 2-3

**Nyfödd: BÄLLSTA
MISSIONSCENTER**

-TALET är framför

Vi står än en gång inför ett nytt decennium. Personligen har jag aldrig känt det så ödesmättat som nu. När jag ser genom frontrutan, ligger nittioåret framför. Hastigheten tycker jag är ganska hög, och sikten dålig. I backspegeln ser jag...

Text: GUNNO ANDERSSON

Tillbakablick

När Europa och den övriga världen reste sig ur spillror efter det andra världskriget, började också på många platser och i många länder sökandet efter Guds väg för mänskligheten.

I slutet av fyrtioåret och i början av femtioåret mötte oss en andlig vårvind genom *latter-rainväckelsen* (särslagregnsväckelsen). Den fördjupades i Sverige och Norge i den s k *bekännelseväckelsen*. Många förnyades i sin

gudsrelation genom att lydnaden återupprättades. Bekännelse av synder; dop och andedop avlöste varandra. Men nya intellektuella, kulturella inslag mötte församlingarna i slutet av femtioåret, och den andliga bärvågen försvagades.

Ett nytt väckelserop hördes över nejderna. Ropet lød: »*Maranata — Herren kommer!*» I Norge och Sverige bröt det fram som en mäktig flod. Uppmaningen att gå vidare med Herren, och uppbrottssignalerna

ljöd starkare än på mycket länge. Tusental och åter tusental upplevde Herren på ett mäktigt sätt. Motståndet var stort, förlöjligandet likaså. Olika 'ledare' såg 'sin chans' att förverkliga *sina* planer. Splittring och köttslighet skapade svårigheter som alltid.

Runt 60- och 70-årens mitt mötte vi återigen något nytt. Den s k *Jesusrörelsen* lämnade ingen opåverkad. Men den revolutionära strömmen kanaliserades snart in i lugnare former och passiviserades

av kyrkligheten. Men tonerna av folklighet, öppnare och ledigare gudstjänstformer, trängde in i alla läger. Därför blev den karismatiska rörelsen en direkt fortsättning av Jesusrörelsen. Nu kunde t o m präster och biskopar bli döpta i anden, utan att bli avsatta. Det blev 'fint' med de andliga gåvorna, och andeutdrivarna kom i en jämn ström till våra nordiska länder.

I början av åttiotalet möter oss ytterligare en utmaning igenom den s k *fram-*

gångsteologin, eller som de som omfattar den hellre benämner sig, *trosrörelsen*. Med rötterna i *Norman Vincent Peale* och *Kenyon*s förkunnselse, framträdde män som *Yongi Cho* och *Kenneth Hagin* på det internationella planet. I Norden möter vi deras trogna lärjungar i *Ulf Ekman* och *Stanley Sjöberg*, m fl. Vad detta betytt i Norden, ligger så nära inpå att det behöver vi inte orda om här.

Med denna lilla exposé inom det religiösa och andliga området, ser vi parallellt också rörelser inom det politiska och sociala livet. Det är speciellt tre olika områden jag skulle vilja peka på.

Under stor influens från det stora landet i väster och det stora landet i öster har vi sett ett nytt Europa växa fram efter andra världskriget, som efterföljdes av det 'kalla kriget'. Upp- och kapprustningen påbörjades. Den har fått abnorma proportioner över hela världen.

Den materialistiska-atteistiska världssynen har utbrett sig över hela jorden, både med kapitalistiskt och kommunistiskt ansikte. Jesus säger: »*Sen på fikonsträdet och alla andra träd.*» Fikonsträdet är helt uppenbart en bild för nationen Israel. Jesus ber oss vara uppmärksamma på fikonsträdets utveckling. Han säger att när det börjar savas och knopparna brister och löven spricker ut, då vet ni att sommaren är nära, och Han står för dörren.

Under fyra decennier har skett så många otroliga ting i landet Israel och med det judiska folket, att man har svårt att fatta vidden av allt. Att ifrån att ha varit ett folk i diasporan (förskingringen), ha återskapat det hebreiska språket, fött landet Israel, och från att ha varit en spillra, blivit ett 'stort' folk.

Alla de andra träden, dvs nationerna som varit koloniserade av olika regeringar, har frigjort sig och utropat sig som fria och självständiga länder. Detta har vi sett i en mångfald, i Afrika, Asien och Syd-Amerika.

På det sociala och ekonomiska området har skett stora omvälvningar. Ambitionen har inte saknats, men många gånger har man und-

rat vad som egentligen avsågs. Jag tänker på att nästan alla länder i världen är skuldsatta och flera är rent konkursmässiga.

Samtidigt som man försöker skapa drägliga levnadsvillkor, skövlar man jorden, förorenar luften och vattnet. För att inte tala om människans egen sociala situation med alkoholmissbruk i allt lägre åldrar, knarkmissbruk och -handel som förbränner miljontals unga människor. Dessutom ser vi hur aids-offren blir allt fler och fler.

Blicken i backspegeln gav oss få ljusglimtar, men mest tragik och elände.

Nittioalet är framför

När jag själv i slutet av 60-talet stod inför vuxenvärlden, trodde jag att jag inte skulle få uppleva nittionittio. Jesu andra tillkommelse tedde sig synnerligen realistisk för mig. Nu står vi trots detta inför nittionittio och Jesu ord kommer till mitt sinne med en förödande kraft:

»*Och tecken skola ske i solen och i månen och i stjärnorna, och på jorden skall ångest komma över folken, och de skola stå rådlösa vid havets och vågor nas då, då nu människor uppgiva andan av förskräckelse och ångslan för det som skall övergå världen; ty himmelns makter skola bäva.*» (Luk 21:25-26)

Ångslan, förskräckelse och ångest. Detta var Jesu ord till sina lärjungar, men Han sa något mera: »*DÅ SKALL MAN FÅ SE 'MÄNNISKOSONEN KOMMA I EN SKY' MED STOR MAKT OCH HÄRLIGHET.*»

Jesu ord bedövar inte, inte heller sänker de våra sinnen i modlöshet eller fruktan. Istället hjälper Hans ord oss att se verkligheten som den är. Inga religiösa skygglappar, inga färgade glasögon av det ena eller andra slaget. VÅGAR VI SE IN I 90-TALET UTAN SKYGGGLAPPAR ELLER FÄRGADE GLASÖGON?

Nittioalets Europa tycks

tappa sin stabilitet i maktbalansen mellan öst och väst. Den sk demokratiseringsprocessen synes öka i Östeuropa. Hur detta kommer att påverka de redan beslutade reformerna för Europa 1992 är kanske svårt att i detalj beskriva. Vi möter en stor osäkerhet bland de sk experterna.

Europa är definitivt i stöpsleven, och vi skulle t o m kunna säga att vi ser ett nytt Europa växa fram. Ett nytt politiskt och ekonomiskt system för Europa, som gör sig berett för sin

nya uppgift. En stark ledare som kan leda, inte bara Europa, utan hela världen, mot fred, och möta det stora hot som förstörelsen av planeten jorden utgör. Det handlar om själva funktionen som grundstruktur för ett civiliserat liv.

Miljöförstörelsen och den ekologiska obalansen är enorma problem som möter mänskligheten under nittioalet. Orsakade av människans egen rovdrift på jordens naturtillgångar och den ständiga ekonomiska tillväxt man önskar sig.

Jag tror inte människan är mäktig att lösa dessa problem, eftersom grundproblemet är människan själv. Hennes egoism är alltför stor.

Israel är för många nationer, regeringar och människor ett stort problem. Uppmärksamheten mot detta jämförelsevis lilla land, är ofantligt stort. Nationen Israel har problem, och som det alltid har varit, finns fienderna både utanför och innanför gränserna. Det oersonliga hat som finns i många arabiska länder och hos många människor världen över, har naturligtvis sina förklaringar, men kan vara svårt att förstå, om man inte har ett andligt-bibliskt synsätt. Israel söker fred, och kommer också att få det på bekostnad av friheten. Man får betala med landom-

råden. Israel är på väg mot det som Bibeln kallar *Jakobs nöd*. En liten, isolerad nation, utan vänner, i en hård värld med många och stora fiender.

Inför vårt nittioal, och på väg mot år 2000, undrar säkert både du och jag vad som kommer att ske. Uppenbart är att ingen med full säkerhet kan teckna detta, men det finns olika ting som indikeras i viktiga områden i vårt och församlingens liv.

Ledarskapet:

Ingen församling eller grupp klarar sig utan ledare. I Efesierbrevet 4 talar Paulus om andliga tjänster i församlingen, grundade på andlig auktoritet. Andliga tjänster som inte är knutna till den lokala församlingens ledning eller styresmän. Män som inte är uppknutna till människor, men beroende av Gud (Jfr 1 Kor 9:19), och kan ge vad församlingarna behöver. Dessutom måste föreståndare/äldste träda upp som kan leda de lokala församlingarna och grupperna rätt, och det med den hjälp som de andliga tjänsterna och gåvorna ger dem.

Enhet:

Andens enhet genom fridenhet band. (Ef 4:3) Medvetenhet angående kallelser och funktionen gör ett folk med hård panna, men med mjuka hjärtan. Hjärtan som är fyllda av Guds kärlek till sanningen. Därigenom kan också de frälstas enhet ges konkreta uttryck enligt Apostlagärningarna 2.

Evangelisation och mission

Det pågår över hela vår jord ett intensivt evangelisationsarbete under många olika former och sätt. En person kan inte evangelisera hela världen, men var och en av oss kan göra något. Alltså måste vi hjälpas åt för att kunna återgå till Bibelns enkla, men effektiva evangelisationsmetod.

Alla behöver vara med. Inte överlämna det åt någon expert, så att du och jag reduceras till bänksittare, gävgivare och/eller beundrare. HERREN KALLAR DIG OCH MIG TILL SKÖRDEARBETET:

forts sidan 36

Text:
ARNE
IMSEN

BABYLONISERAD MISSION

Det verkar som om kristuskvalitéerna går förlorade ju närmare vi kommer Jesu tillkommelse. Jesus frågade ju: »Skall väl människosonen när han kommer finna tro här på jorden?» Äktheten går förlorad och ersätts av många imitationer. Så är det också med missionen. Det är en skräckupplevelse att se vad som händer i Amerika på detta område. Man kan kalla det kommersiell verksamhet och profithunger. Man försöker höja förväntningarna genom ständiga utfästelser om mirakulösa ingripanden, helbräddagörelser och makthunger. Därför använder man alla till buds stående medel. I konkurrerande syfte försöker olika kampanjmakare dra människor till sin egen verksamhet. Det är likadant här i Sverige, även om det här finns en annan styrande faktor.

M ycket av det som var typiskt för urkristen mission har gått förlorat. Det beroende kristenheten kommit in i, har sänkt den andliga nivån.

Missionsorganisationerna i vårt land erkänner att 50% av missionsbudgeten är subventionerade skattemedel. Människor har alltså via skattsedeln tvingats vara med i en verksamhet som de flesta säkerligen inte sympatiserar med. Men de måste fullgöra sina medborgerliga förpliktelser. Via skatten anslås sedan medel till U-landshjälp. Vi förstår alla att denna metod måste vara helt förödande. Den är uttryck för ett mycket alarmerande tillstånd hos trons folk. För det första att kristenheten tillåter samhällets profana organ vara med och sponsra missionen. Det är oerhört förödmjukande. Pengar är ju inte neutrala. De ges inte utan anspråk på påverkan och styrning. Det märkliga är att kristenheten tycks vara helt okänslig för skammen. Vi inser inte hur genant denna närgångna uppvaktning är, hur ödesdiger sammanblandningen av riken och maktfaktorer är.

Dessa märkliga metoder att finansiera religiös verksamhet, har förändrat missionssituationen i hela världen. Mycket av det som var typiskt och kännetecknande för urkristen mission, och framför allt väckelsekristen mission, har gått förlorat. Och något annat, mäktigt, har intagit dess plats. Det beroende kristenheten kommit in i, har sänkt den andliga nivån. Det som skett i hemförsamlingarna, har ju också återverkat på de yttre missionsfälten.

När vi ser denna utveckling, måste vi förstå vilka krafter som kommer att överta institutionerna i Amerika och Europa. Krafter som kommer att styra och behärska dem, och sedan utnyttja dem som redskap för avancerade politiska syften. De flesta ser inte detta idag, för man är inte tillräckligt förutseende, utan löser de akuta problemen. Man uppfordrar människor att satsa på projekt och objekt, fadderbarnsinstitutioner, sjukvårdsinrättningar, osv.

De U-landsstöd vi bidrar med, permanentar den sociala nöden och de politiska missförhållandena. Ett fåtal kan bli hjälpta socialt och ekonomiskt, men i verkligheten konserverar denna »hjälp» system som är orsaken till människors förnedring.

M ission måste ha sin förutsättning i att man på varje plats där evangelium predikas också bygger församlingar som först och främst verkar för människors frälsning.

Mission är något helt annat. Den måste ha sin förutsättning i att man på varje plats där evangelium predikas också bygger upp församlingar. Församlingar efter urkristen mönsterbild. Inte att i första hand förbättra de materiella villkoren för människomassorna, utan verka för människors frälsning.

Vad blir resultatet av att förbättra ekonomiska, personella, organisatori-

ska och tekniska resurser? De som har det bra får det bättre, och de som har det illa, får det ännu sämre. Tro inte att man är mera villig att dela med sig i andra delar av världen när man får någonting. Man kämpar för att inom sin klass behålla det man får. De som inte är tillräckligt starka att klara av den kampen, får finna sig i att leva kvar i sin ursula tillvaro. De blir aldrig hjälpta. Inte är människor annorlunda i andra delar av världen än i Sverige. Vi har det jämförelsevis bra, och har fått mycket. Men det vi fått, använder vi för att förstöra andras och egna liv.

Hur är det med bilavgaser och avfallsprodukter? Idag utgör allt det som skulle skapa komfort och bekvämlighet ett livshot emot oss. Vi utnyttjar maximalt allt vi fått. Men inte för att höja våra livskvaliteter, utan för att odla egoismen. Vi njuter så att vi håller på att ruttna. Välståndet har inte gjort oss till mänskliga individer, utan till giriga råttor som gnager på allt vi kommer åt. Vi konsumerar så att andra går under. Visst kan vi ge litet av överflödet, men utan att uppföra oss det minsta.

Det finns exempelvis »bundet bistånd». Vi sänder produkter som är tillverkade i våra fabriker. Vi binder U-landsstödet till avtal, så att biståndslandet måste köpa våra produkter istället för att få resurser i reda pengar. Så ger vi en dollar med ena handen, och kräver tillbaka fem genom vår handelspolitik. Vi är jordens mest imperialistiska människor. Samtidigt gör vi sken av att vi vill göra något åt mänsklighetens lidande. Församlingarna är så inbiliska, att de tror sig kunna åstadkomma djupgående förändringar i andra delar av världen, då de istället är med och konserverar nöden.

Vad dessa länder behöver, är inte i första hand kronor och dollar. De behöver se ett folk som kan dela med sig av sitt armod — inte av sitt överflöd. De behöver se människor som osjälviskt arbetar för varandras bästa, som fungerar tillsammans i gudstjänst, utbildning och arbete. Mission är inte att ösa kronor över människorna, utan att ge dem föredömen i personliga uppoftfrin-

gar, medlidande, delaktiggörelse. Så kan vi visa vad den kristna församlingen representerar av kristuskvalitéer.

Enda möjligheten att förverkliga detta, är att Gud får döpa oss i den helige Ande; att denna kraft från höjden får fylla oss, så att vi orkar lämna våra egna paradiser, och gå ned och dela de nödstäldas öden.

Det råder inget tvivel om att missionen har kommersialiserats, och i många fall blivit ett riktigt jippo. Missionen har förstatligats genom ett subventionssystem som gör att den statliga myndigheten och den politiska makten har fått större inflytande — inte bara över missionsmedel, utan också över missionärerna och missionsarbetet.

Om vi adderar ihop resultatet, så blir summan: Missionen har babyloniserats. Och detta är ett ödesdigert problem. Om man vill börja ett missionsarbete nu, måste man först röja i människornas föreställningsvärld, röja i de teologiska uppfattningarna. Man måste våga gå tillbaka till den ursprungliga församlingen, där mission inte kunde överföras på institutioner, utan individualiserades. Och då människor trögt motsatte sig att gå, så sände Gud jägare att jaga ut dem. Människor sändes ut i landet, helt ogärderade och oförberedda, där de gick omkring och vittnade om Jesus Kristus.

Välståndet har inte gjort oss mera mänskliga, utan fastmer till giriga råttor som gnager på allt vi kommer åt. Vi konsumerar så att andra går under.

De institutioner vi har, kommer aldrig att befrämja Guds rikes angelägenheter eller utvidga Guds rikes gränser. De kommer fortgående att utvidga detta världsliga herravälde och importera allt mer av vad världen har att erbjuda, vad världen representerar för att befästa sina maktställningar. Men jag hör ropet från min Mästare, som aldrig gav oss uppdraget att gå ut och bygga kyrkor, samfund eller andra monument för att skaffa oss ett namn och bereda oss makt. Han sa: »Gån ut i hela världen och gören alla folk till lärjungar.» Detta är ett budskap som inte innebär statiska förändringar och konstruktioner, utan dynamik och rörelse — sprängkraft för att nå ut till alla folk, till världens ände. Ett försoningens och förlåtelsens budskap.

Vi har byggt våra babelstorn med olika namn, och presenterar dem i allt mera högtidliga internationella sammanhang. Vi talar om våra bedrifter och tekniska resurser. Vi bara bluffar för varandra, för vi vet att det inte går

forts sidan 36

MYNDIGHETERNA BORDE HA ÅTALATS!

Så skrevs i Piteå-Tidningen den 17 november, dagen efter att Arne Imsen stod inför rätta i Luleå, misstänkt för »medhjälp till egenmaktighet med barn». Åklagaren menade att det kunde styrkas att Imsen hjälpt till att hålla en flicka som rymt från barnpsyket i Boden gömd. Hon var LVU-omhändertagen, och efter rymningen ombesörjde Arne Imsen att mor och dotter fick en ordentlig ad-

vokat, så att detta godtyckliga beslut blev hävt. Vilket naturligtvis talar för att man saknade verklig grund för omhändertagandet.

— Jag sitter åtalad för en kristen barmhärtighetsgärning, och anser mig helt oskyldig, såvida mina åsikter inte är åtalbara, sa Arne Imsen. Hans advokat Kerstin Sandels menade att detta lett till åtal därför att Arne Imsen har ett massmedialt intresse.

— Det är märkligt att åklagaren inte valt att åtala de verkliga gärningsmännen! sa Kerstin Sandels.

Kommentaren föranledes av att en hel skara maranatavittnen satt i rättsalen och ideligen skanderade: »Det är vi som är gärningsmännen!»

Det är andra gången Arne Imsen står åtalad, misstänkt för att ha gömt barn, och föräldrar som frångått rätten att ta hand om sina egna barn.

Den flicka åtalet gällde, bor numera tillsammans med maranatasyskonen i Jakobslund, i gott samförstånd med modern som återfått vårdnadsrätten.

— Skulle jag åter få möjlighet att hjälpa en mor och dotter till lycklig återförening, vilket skett i detta fall, så tar jag gärna ett åtal till. Det här var en skenrättegång för att dölja de verkliga missförhållandena. Myndigheternas agerande i den här frågan borde ha utretts för länge sedan. De borde ha stått åtalade här idag, dundrade Imsen, — allt enligt Piteå-Tidningen.

Åklagaren yrkade emellertid på fängelsestraff för medhjälp till egenmaktighet med barn. I andra hand böter. Dom föll den 30 november: 60 dagsböter! Vi hörs igen vid hovrättsförhandlingar i Umeå!

DISKUTABELT

Den första oktober tog Danmark som första land i Norden en lag där homosexuella parförhållanden ska gälla likvärdigt med äktenskap. En restriktion finns: De får inte adoptera barn.

I samband med denna anmärkningsvärda lagstiftning, blev Arne Imsen inbjuden till ett TV-program, där han fick uttala sig om sin syn på olika samlevnadsformer. I programmet fanns representerade »samlevnadsexperten» som exempelvis Inge & Sten, sexologer, kvinnosakskämpar, psykologer och kuratorer. Där fanns också yngre människor, som presenterade den livsfilosofi och livsstil de har, på grund av den rådgivning dessa bestått med i några decennier. Det som väckte mest upp-

märksamhet i programmet var ett homosexuellt par som lät sig sammanvigas av en man som blivit avstängd från sin prästtjänst i danska statskyrkan just för att han sammanvigt homosexuella par med förmenande om Guds välsignelse. Nu stod han triumferande, med dansk lags skydd, och välsignade ett homosexuellt par. Den ene var ateist, den andre buddist, men de deltog i TV-spektaklet för att slå ett slag för homosexuellas »frihetskamp».

Arne Imsen fick tillfälle att påminna om vad bibeln säger när det gäller homosexualitet och övriga perversa samlevnadsformer. På programledarens fråga om vad pastor Imsen tror om framtida samlevnadsformer, svarade han:

—För Sodom finns ingen framtid!

GLASNOST?

I Sovjetunionen är en ny religionslag under utarbete. Den ska ge samfunden möjlighet att fritt missionera och evangelisera i landet, vilket nu är förbjudet. Idag krävs att det finns 20 namngivna medlemmar för att man ska få registrera en församling. Antalet skärs troligen ner till 10. Allt för att de kristna som nu har underjordisk verksamhet, ska låta registrera sig.

Dock är det många som ställer sig tveksamma inför den nya öppenheten.

— Vi har suttit så många år i fängelse att vi aldrig kan gå med på registrering under en lag vi inte vet om vi kan acceptera. Vi vill se och bedöma lagtexten först! uttalade Aida Skripnikova, medlem i en hårt prövad baptistförsamling.

GORBATJOV BESÖKER PÅVEN

Att ledaren för världens äldsta ateistiska stat skulle ha intresse av att träffa påven, den som benämns »Kristi ställföreträdare på jorden», kunde man aldrig ana. Men nu har det hänt. Michail Gorbatsjov, som den förste Sovjetledaren, har besökt Vatikanstaten.

— Gorbatsjov har erkänt påvens roll, och förstår att han måste ha ett stabilt förhållande till honom, uttalade en diplomat i Vatikanstaten.

Gorbatsjov förklarade att han ville prata med påven om »fred, om världen vi lever i, och om vårt gemensamma ansvar för dess öde.»

Uttalandet kunde ha gjorts av vilken ekumen som helst!

Midnattsropet

Omslagsbilder
Foto: REUTER, SVEN SIMON

Box 20134, 161 20 Bromma,
Tel 08-733 97 83

Utkommer med 12 nr om året.
Ansvarig utgivare: Finn-Arne Imsen.

Midnattsropets postgiron: 48 64 65-8.

Prenumerationspriset är: 60,- per år.
Till Finland, Norge och Danmark är priset det samma som i Sverige.

Tidningen tillämpar »rullande abonnemang» dvs prenumerationen gäller tills uppsägning sker.

Meddelanden om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag, vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

Tryck: TeKå Offset, Bromma 1989

VAD SYSSLAR NI MED PÅ DAGEN?

I tidningen Dagen den 29 november kunde man läsa en insändare från tre pingstungdomar.

Under rubriken "Vad sysslar ni med på Dagen?" ställde de några frågor. De undrar varför man i Dagen propagerar för hårdrock, medan andra media börjar inse dess faror och varnar för den. Och varför man på tidningens barnsida lyfter fram och presenterar dåliga filmer. Dessutom undrar de över att den nya ungdomstidningen Zebra inte har med vittnesbörd om frälsning. De unga bröderna citerar några bibelord, bl a Rom 10:14: "Men hur skall de kunna åkalla den som de inte har kommit till tro på? Hur skall de tro på den som de inte har hört? Hur skall de kunna höra om inte någon förkunnar?"

Därefter följer svar från Stellan Arvidsson, aktiv i Zebra-projektet. (Zebra? "Zebran är ett randigt djur...") och Arne Wienerdahl, chefredaktör på Dagen. De är eniga om att dessa unga bröder är ute i ogjort väder. På snudd till att de bär skuld till att pingstväckelsen, som växer i många delar av världen inte har framgång i Sverige. Arvidsson påpekar att fastän vi har samma evangelium som förr, så kommer inte folk till kyrkorna. "Inte har våra förkunnare urvattnat budskapet genom åren. Eller menar ni det?" Han vänder sig mot ungdomarnas sätt att citera bibeln. "Det ger inte tyngd åt er argumentation. Guds ord bör inte användas som slagträ i en debatt".

Det har förr alltid varit så att äldre kristna har förmanat ungdomarna att fly från världens lockelser, och ta avstånd från dess metoder, och akta sig för att likbildas med världen. Nu reagerar ungdomar mot äldre, garvade ledares metoder, världslighet och förfall. Frågan är om de klarar av hånet, trycket och attackerna från dem som skulle vara herdar. Eller om de måste fly för sitt livs skull?

ÅRETS RÄTTEGÅNG I NORGE

Den 25 januari 1990, går av stapeln en rättegång i Norge, som troligen kommer att låta tala om sig. Det är Pilgrimsfolket som åtalats för olaga demonstration i samband med påvebesöket i Norge, sistlidna juni. Eftersom det är mycket angelägna principfrågor vad gäller yttrande- och religionsfrihet, betecknar juristerna målet som »årets rättegång».

Vid demonstrationstillfället, beslagtogs polisen den tillgängliga upplagan av tidningen Pilgrimen för »destruktion», ett beslut som omedelbart överklagades.

I samband med polisens bryska ingrepp när Pilgrimsfolket utförde sin fredliga demonstration, påpekade dess föreståndare Jan Egil Hafsahl att det är demonstrationsfrihet i Norge. »Det gäller inte en dag som denna!» förklarade helt häpnadsväckande befälhavande polismannen.

Nu blir det i domstol prövat hur det ligger till med den saken. Kan det vara så att ett besök av påven sätter alla lagar om mänskliga fri- och rättigheter ur funktion?

Då är det inte svårt tänka sig en fungerande inkvisitionsdomstol framöver i de länder där påven kysst jorden.

VÄRDIGARE ABORT I FRAMTIDEN

Socialstyrelsen har i en utredning som nyligen sändes ut på remiss till bl a Svenska Kyrkan, föreslagit att aborterade foster ska få en »värdig» begravning. Istället för att, som nu, slänga fostren som dödas bland andra organ som opereras bort, ska fostret läggas i en liten kista, som sedan bränns. Askan förs sedan till en kyrkogård och sprids i en minneslund. I utredningen påpekas att man även i fortsättningen dock innan denna ceremoni ska ta bort användbara organ från fostren. Är det föräldrarna till det avlivade barnet som har behov av ceremonin? Ska det föreställa en offerrit?

Sann Si

Jesus i krubban, ja, det är nog bäst så, tycks man tänka, när man nu lagom till jul plockar fram Josef och Maria, barnet i krubban, herdarna samt tomtarna och de andra.

Den falska katolska julefriden får inte störas av en "skränig" och "bråkig" Jesus som säger sånt som fariséer inte tål. En Jesus som går abrupt fram i templet och slår med piska och välter bord. Som gör och säger "fel" saker vid rätt tillfälle så folkskarorna vänder honom ryggen och säger: "Vem står ut att höra på honom — det är ett hårt tal!" Nej, bevare oss!

Text: PER ARNE IMSEN

Den opånyttfödda människan älskar själiska stämningar och attityder, och lagom till jul blir hon förfärligt religiös.

Det sanna och frälsande budskapet för mänskligheten kommer inte till oss förskönat, inlindat i bomull eller i någon lyxförpackning. Så här profeterade Jesaja:

"Se, min tjänare skall ha framgång; han skall bli upphöjd och stor och högt uppsatt. Såsom många häpnade över honom, därför att hans utseende var vanställt mer än andra människors, och hans gestalt oansenligare än andra människobarns, så skall han ock väcka förundran hos många folk; ja, konungar skola förstummas i förundran över honom. Ty vad aldrig har varit förtäjt för dem, det få de se, och vad de aldrig hava hört, det få de förnimma. Men vem trodde vad som predikades för oss, och för vem var Herrens arm uppenbar? Han sköt upp såsom en ringa telning inför honom, såsom ett rot-skott ur förtorkad jord. Han hade ingen gestalt eller färgning, när vi såg på honom kunde hans utseende ej behaga oss. Föraktad var han, övergiven av människor, en smärtornas man, förtrogen med sjukhet, han var som en för vilken man skyler sitt ansikte, så föraktad att vi höllo honom för intet."

Det är oerhört viktigt för oss att vi ständigt återvänder till kärnan av evangelium som är Jesus Kristus själv. Vi måste få en sann bild av honom.

Det här är ingenting som appellerar på det fåfängliga mänskliga sinnet. Det är inget reklamerbjudande i vackra färger med glada unga och trevliga ansikten som fångar oss för de fina erbjudandena. Så är det i världen; man bjuder ut sina varor med en förförlig förljugen reklam för att sen kunna exploatera och utnyttja. Men tänk, här finns det ingenting av tillrättalagd och färgglittrande marknadsföring. Det finns heller inga biavsikter, som vi ständigt är vana att möta bakom rekla-

mens jippo och slogans. Här ser vi det som är helt igenom äkta och ädelt. Det presenteras inte för oss på något förgyllt och vackert sätt, utan människans sanna och verkliga situation blottlägges genom den lidande Frälsaren, genom blodet och korset.

Han gick lidandesvägen och vann en underbar seger, medan vi höll honom för intet. Han bar våra sjukheter och smärtor, medan vi höll honom för att vara hemsökt, tuklad av Gud och pinad. Det är det typiska för oss människor. Vi vill gärna förklara lidandet med att det handlar om någon typ av bestraffning.

Vi har flera exempel på det i bibeln. Texten Job, när han fick genomgå sitt lidande, började hans vänner säga till honom att det måste vara någonting fördolt i hans liv, en dold synd, eftersom han får lida på det sättet.

Vi har ett annat exempel: Lärjungarna frågar Jesus, när de möter mannen som var född blind. Hur är det egentligen? är det han som har syndat eller föräldrarna? Någonting måste det naturligtvis vara, det var den gängse uppfattningen bland människorna. Ja, även när Paulus kom till Malta och skulle plocka ihop vedkvistar för att lägga på elden, så kom det en orm och högg honom i armen. (Apg. 26) När ormen hade bitit sig fast i armen, sade folket att den här mannen har blivit räddad ifrån havet, men nu kommer rättvisans gudinna och straffar honom. Eftersom han undkom havet skall han i alla fall nu få sin dom, han måste vara en brottsling. Men vi vet att han skakade av sig ormen och det hände ingenting. Det här är det gängse tänkesättet även i våra dagar. Lidandet är orsakat av något orätt eller någon synd.

Så var också uppfattningen om Jesus: Vi höllo honom för att vara hemsökt, tuklad av Gud och pinad. Det fanns alltså någonting hos Jesus, som gjorde att Gud måste straffa honom. Men det står vida-

Julefrid

re: Han var sargad för våra överträdelsers skull och slagen för våra missgärningars skull, näpsten blev lagd på honom, för att vi skulle få frid och i hans sår bliva vi helade, halleluja! Han hade inte gjort något orätt.

En julefrid utan försonarens blod och kors är en falsk frid. Frid med Gud äger den som har låtit rena sig i blodet. Den som styrt in på korsets väg.

Men vi skall också läsa en annan bibelvers i Hebr. 5:7 som handlar om det lidande Jesus genomgick: *Och med starkt rop och tårar frambar han, under sitt kötts dagar, böner och åkallan till den som kunde frälsa honom från döden; och han blev bönhörd och tagen ur sin ångest. Så lärde han, fastän han var son, lydnad genom sitt lidande; och när han hade blivit fullkomnad, blev han, för alla dem som äro honom lydiga, upphovet till evig frälsning!* Det här är ett underbart uttryck: "Upphovet till evig frälsning!"

Han som var Gudasonen och som delade den gudomliga härligheten, blev sänd hit ner till den här jorden. Han förs in i den här kampen, inte för sin egen skull eller för sin egen synd, utan han bär din och min synd. Kan det glädja ditt hjärta? Kan du se honom när han ropar i smärta, när tårarna rinner, när han plågas och gaskramas av makterna?

I Matt. 26:37 står det: "Jesus begynte bedrövas och ängslas. Då sade han till dem: *Min själ är djupt bedrövad, ända till döds; stannen kvar här och vaken med mig.* I Luk. 22:41 står det: *Sedan gick han bort ifrån dem vid pass ett stenkast och föll ned på sina knän och bad och sade: Fader, om det är din vilja, så tag denna kalk ifrån mig. Dock, ske icke min vilja, utan din. Då visade sig för honom en ängel från himmelen, som styrkte honom. Men han hade kommit i svår ångest och bad allt ivrigare, och hans svett blev såsom blodsdroppar, som föllo ned på jorden.*" Här ser vi Jesus, när han skall genomgå eldsdopet och ta itu med all världens synd. Det var en stor börda han skulle bära.

Om vi går vidare till Matt. 27:46 har vi kommit fram till det ögonblick när Jesus hänger på korset och ropar vid nionde timmen: *Eli, Eli, lema sabaktani? det betyder; Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?* Han som hade delat Guds-likheten hänger nu på korset och genomgår detta fruktansvärda lidande. Han upplevde det mörkaste mörker, när han bar din och min synd. Synden stänger

förbindelsen och kontakten med Gud och när han bär din och min synd i sin egen kropp ropar han: *Min Gud, varför har du övergivit mig?* Det står också i 50:e versen: *Åter ropade Jesus med hög röst och gav upp andan.* Men nu ropade han: *Det är fullbordat!*

När han har tagit hela bördan, av all synd upp till korset var frälsningsverket fullbordat: I det ögonblicket öppnades förlåten i templet uppifrån och ända ner. Vägen var öppnad för dig och mig. Allt det som hade skilt oss ifrån Gud var undanröjt. Nu var kontakten upprättad genom det Jesus gjorde på Golgata.

Vi höll honom för intet, det såg ingenting ut för världen, men det var Guds rättmätiga svar på mänsklighetens situation. Det var ingen skönhetsupplevelse, utan ett sant svar ifrån Gud själv, på den situation som människan befann sig i.

Det var en dårskap och precis så är det fortfarande: *Talet om korset är en dårskap för dem som går förlorade.* Korset har inte blivit något vackert som kan tilltala världen. Det var inget guldkors han blev upphängd på. Det var och är en skammens symbol. Men där finns svar på människans djupaste, mest tragiska situation. Människans synd försonas genom det Jesus Kristus har gjort på Golgata. Där finns det frälsning, försoning, befrielse, ja, där finns precis det vi behöver för att inte gå evigt förlorade. Så har han blivit upphovet till evig frälsning.

Så frågan är vad vi gör med Jesus? Skall vi förkasta honom eller kanske behålla namnet och ta bort anstötten. Sminka och retuschera kristusbilden så, att den passar även den opånyttfödda människan. Stämningar och känslösvall vill alla ha, men vid korset delar sig vägarna. En är vid och bred och går till fördärvet. Den andra har en trång port och vägen som följer är smal, men

den leder till livet. Jag hoppas med dessa rader störa din julefrid

om den är falsk. Det kostar på att bli sann. När sken och

förljugenhet skalats av kommer den nakna sanningen fram. Och den är inte särskilt vacker.

Men se sanningen som den är. Du är en syndare som behöver en Frälsare. Hans namn är Jesus. Han vill ge dig den sanna friden som övergår allt förstånd. Den får du då du böjer dig för honom och anammar dårskapens evangelium.

"Av den vedermöda hans själ har utstått skall han se frukt och sedan bli mättad." Vi skall veta, att när Gud handlar vet han att sätta in resurserna för att få de motsvarande resultatet. När Gud tar detta stora steg, att sända Jesus hit ner, då ger Gud ut det bästa. Han satsar allt på människorna, allt på dig och mig. Men Gud vet att detta kommer att ge en underbar utdelning. Genom den vedermöda som hans själ har utstått skall han se frukt och så bli mättad. Det ska bli ett underbart möte en dag, när vi friköpta och slutfrälsta, skall stå inför honom. Vi skall möta Gud och tacka honom för att han sände Jesus till oss och som blev upphovet till evig frälsning.

Det kommer att bli ett underbart slutresultat av det som Jesus har gjort, även om vi nu idag ser hur ondskan är verksam på jorden. Men trots orättfärdigheten, vet vi att det kommer en dag då vi skall säga, tack Jesus för att du har vunnit en evig seger över allt som kan nämnas, all ondskan och all orättfärdighet. Allt är besegrat av honom! En dag skall all bli förvandlat i åskådning. Vi skall få se att försoningsverket gällde inte bara din och min själ, utan hela jorden, hela naturen, allting är inkluderat i detta. Vi skall få se nya himlar och en ny jord där rättfärdighet bor. Så stort är Jesu verk! Människa, bli sann — bli frälst!

Ett bibliskt församlingsliv

—då behövs inga kurser i samlev

I anslutning till intervjun med Jan Egil Hafsahl, vill jag publicera ett utdrag ur boken »Hellig uru» av missionären och gudsmannen Asbjørn Aavik.

— Det är så underbart att läsa om dem som vågat satsa allt, kommenterade Jan Egil, i det han högt för mig läste några reflexioner missionspionjären gjorde vid en promenad på missionärernas kyrkogård i Kina:

»Så gick jag där och läste namnen. Läste vilket år dessa missionärer var födda, och året de dog. Och det slog mig omedelbart: De allra flesta av de vuxna som låg gömda här, dog i sina bästa år, i sin styrkas år. De dog inte av ålderdomssvaghet. Och barngravarna var så många, rader med cementgjutna räcken — små miniatyrstenar som talade om några veckors, några månaders eller några korta års liv... De blev aldrig män — blev aldrig kvinnor...»

— — — — —
Kanske kommer vi att nödgas skriva över portalerna till dessa gravvårdar: *Förspillda för missionen.*

I hemlandet var det någon som sade till sig själv och till andra då de i tidningen läste att den unga kvinnan hade dukat under där ute efter bara några få år: Ja, vad skulle hon egentligen dit för, ut till hedningarna — hon med den goda utbildningen, de rika gåvorna och möjligheterna för en säker karriär och framtid här hemma... Varför skulle väl detta liv kastas bort på detta vis där ute bland dessa svarta människor...?

— *Varför skulle detta förspillas...?*

— — — — —
Evangeliets väg ut till folket från Jerusalem är märkt av martyrs minnen. Många har inte fått någon grav. De blev ihjälrivna och uppätta av vilda djur, eller utslängda till nattens rovdjur. Eller så blev de dräpta.

Livet med Gud och oron hör samman. Den heliga oron är frukten av vänskapen — född i den — född av den. Och den fortsätter verka i den förtroliga gemenskapen med Jesus Kristus. Där det inte finns förtrolig gemenskap med Herren, finns inte heller någon oro, ingen nöd för andra.

Detta är den gudomliga vänskapens smärta — lidandet i Hans gemenskap. Om jag vill leva långt ute i Hans rikes periferi, kan jag slippa denna smärta — denna oro. Den finns bara där inne i centrum — inne vid korset — jordens dystra vittnesbörd om gudomens heliga oro för den värld det blev rest i.

Del i gudomlig natur är detsamma som att ha del i gudomens världssmärta — världson.

— Vad vi behöver idag är att få mera av Gud...

Helt oförklarligt går en skälkning genom mig. Jag blir rädd. För detta att få mera av Gud själv, är att få en djupare del i *gudomlig natur*. Och att få del i gudomlig natur är att bli innesluten i lidandesgemenskapen med gudomen — det är att få en djupare del i den gudomliga bedrövelsen — den heliga sorgen — få del i Guds ansvar för världen.»

— Har vi klarat leva församlingslivet så att människor förstår vad det innebär, när de kan uppleva storfamiljen som ett hot istället för ett erbjudande, frågar Jan Egil Hafsahl, som satsar sitt livskapital på att få leva ett sant församlingsliv.

Jan Egil Hafsahl har under femton års tid tillsammans med en trogen kärntrupp Pilgrimsfolk kämpat för att leva, arbeta och utvecklas enligt urkristna församlingsprinciper. De åker runt landet och säljer »spekepølse», och bjuder då också ut bibelstudie- och sångkassetter, samt tidningen Pilgrimen.

I storfamiljen har man hemundervisning för barnen, och lever i absolut egendoms gemenskap.

Jan Egil och syskonen i storfamiljen i Brandbu hör till det fåtal som inte bara lyssnat till förkunnelsen och uppfordringen till urkristet församlingsliv, utan också satsat sig själva för att det ska förverkligas.

För den som på avstånd mönstrar Jan Egils liv, verkar det som ett onödigt slit för en onekligen mycket begåvad man i sina bästa år.

Över trettio timmar i veckan undervisar Jan Egil i olika ämnen: Matematik, fysik, kemi, engelska. Han undervisar storfamiljens barn i olika årsgrupper. De barn som annars skulle få undervisning och läromedel som självklar förmån gratis i det norska samhället. Han ger också ut tidningen Pilgrimen och barnbladet Høst en gång i månaden, förutom månadens kassett. Och dagligen är det slit med försörjning och medel till evangelisation.

Intervju under missionsresa

Missionsarbetet på de yttre fälten har legat varmt på denna lilla församlings hjärta, och nyss åkte Jan Egil på några timmars varsel ned till Santo Domingo för att stödja syskonen där i en svår situation, då församlingsföreståndaren från Sverige,

Jan Egils fru Lill undervisar i de omsorgsfullt ordnade skolsalarna.

Foto: STINA FRIDOLFSSON

Arne Imsen, blivit utvisad och inte kunde närvara vid en rättegång i Högsta Domstolen, dit han var på väg. Vid den rättegången behandlades tre bröder som suttit många år i fängelse utan rannsakan och dom. Förutom att Jan Egil var närvarande vid rättegången som ett gott stöd, hade han en bibelstudievecka med församlingen där ute, och hann med att viga ett par ungdomar som förenade sina livsöden.

I samband med denna resa, fick jag möjlighet göra denna intervju, som Jan Egil med stor tvekan gick med på. När jag ville fråga om hans bakgrund, svarade han avvisande:

— Jag vill inte figurera som någon före-detta-nå-gonting. Det är livet *nu* som räknas!

I några oövakade ögonblick lyckades jag dock få reda på att han efter studentexamen på språklinje i privat kristet gymnasium, där han också kom till medvetet liv i Gud, sökte arbete på bank.

— Den första banken jag

gick till, skulle anställa mig på villkoret att jag klippte håret. Då gick jag därifrån, och fick jobb på en annan bank där man inte ställde sådana villkor.

Ett livsavgörande val

Snart förstod man på banken att Jan Egil var en för många att satsa på, och erbjöd honom utbildning på bank-akademien, med full betalning under utbildningstiden. Det var skola ett par dar i veckan, och så tjänstgöring på banken för resten. Men ganska snart upplevde Jan Egil en svår konflikt.

— Man fick lära sig att behandla människor efter soliditet och kapacitet. Kom det någon som bara skulle göra enkla transaktioner som inte gav pengar, råddes jag att helst inte befatta mig med dem. Det är klart, hela bankväsendet bygger ju på penningmakten. Jag orkade inte med cynismen och människosynen. Dessutom blev många människor frälsta i församlingen, och jag vändades över att de inte blev omhändertagna.

Dessa upplevelser bidrog till att Jan Egil kände en utmaning att helt avskilja sig för tjänst i Guds rike, och snart bröt han upp från bankjobb, akademi och lysande möjlighet till karriär.

Kvar som minne från den tiden har Jan Egil bara ett gulnande brev från bankdirektören, som vänligt tackade för den tid som varit, och försäkrade att Jan Egil närhelst han ville var varmt välkommen tillbaka till banken.

Valet var emellertid gjort en gång för alla, och över ett kaffebord i Miami på väg hem till församlingen i Brandbu, svarar Jan Egil på frågan om hur han efter nära 20 års kamp för att förverkliga visionen om församlingen, upplever den tid som varit.

— Jag är tacksam för dem jag sett har *vågat* — och mycket besviken och sårad för att de flesta *inte* vågat. Storfamiljen är ju svaret på *allt*: Familjeliv, uppfostran, skola, åldringsvård, generations- och ensamhetsproblem.

Det är för mig ofattbart att människor kan uppleva

storfamiljen som ett hot istället för ett erbjudande. Och då måste jag fråga mig: Har vi inte klarat av att leva ut församlinglivet så att människor förstår vad det innebär? Men man kan inte ta sig denna livsstil. Det måste till frälsning och pånyttfödelse, så att man kan leva annorlunda. Vi är ju så urbotat egoistiska.

Ensamheten — det stora problemet

— Det börjar dock komma fram en ny ton i kristenheten. När vi är ute i landet nu, anar vi att människor börjar orientera om sig mot ett fördjupat församlingliv. Tiden kommer att bli vår största evangelist. Människorna orkar inte med ensamheten. Man kan inte leva utan gemenskap.

Hela kristenheten har spelat ut sin roll som en kopia av världen. Människor vill ha något annorlunda. Något som ger mening och innehåll åt livet.

Mänsklighetens största börda och svårighet är ensamheten. Ensamhet är

FORTS FRÅN FÖREGÅENDE SIDA

dock en viktig och värdefull faktor i livet, helt nödvändig. Man måste bli ensam med Gud. Och den ensamheten kan ge näring för ett liv i meningsfull gemenskap och tjänst. Det är fortfarande inte gott för människan att vara allena.

Problemet i kristenheten är att kyrkorna är fulla av ett antal ensamma människor som förblir ensamma. Etablerad kristendom innebär mötesliv eller ett religiöst svar på underhållningsvärlden. Men människorna är fortfarande ensamma i teatersalongen.

Församlingen måste vara en familj. Där kärnfamiljen inte drar sig undan till ett privat liv, utan ser församlingen som den gemenskap som ger inspiration och mening åt det inre familjelivet.

Församlingsarbete kan inte slå sönder kärnfamiljen, det är *egoismen* som gör det. När kärnfamiljen fungerar i en utgivande tjänst, då knyts familjen samman till en harmonisk kärna. Då fördjupas bönelivet och gudsberoendet. Detta skapar mening och substans åt både familje- och församlingsliv.

Evangelisation är en viktig del av storfamiljens tillvaro.

Mannen behöver ingen »hjälp» för att odla egna intressen. När Gud gav kvinnan åt mannen, så var det inte för att odla självlivet, utan för att mannen bättre skulle kunna tjäna Gud. Halva kristenheten i västvärlden går numera på äktenskapskurs för att orka fungera tillsammans med sin partner! Om vi ser till att familjen kommer i tjänst i församlingen, så löser sig allt naturligt.

I församlingen är *alla* representerade, alla har sin na-

Pilgrimsfolket — en gästfri familj.

turliga plats och funktion. Ett bibliskt församlingsliv undanröjer behov av kurser i samliv!

Jag satt och skrev så att pennan glödde. Varje ord som med sådan fart och kraft, utan tvekan, uttalades, representerade en värld av erfarenhet. Beprövad tro,

lingslivets rikedom, utan ser ett fördjupat församlingsliv som ett hot mot integriteten. I Ps 133 talas om gemenskapen som en frälsningsfråga: »Där beskär Herren välsignelse; *liv till evig tid*». För att bli frälst måste man söka Guds vilja. Gud vill församlingen. Han måste få instrument och uttrycksmedel här på jorden. »*Ske din vilja, såsom i himmelen, så ock på jorden*».

Du är ju predikant och predikar kanske mer än många andra. Ändå satsar du ju mycket tid och kraft på försörjning och skola. Blir det inte konflikt med predikoämbetet?

— Det är en svår balansgång mellan predikotjänsten och den kommersiella delen av vårt arbete. Vi har inga sponsorer eller subventioner. Men det heter ju också om Paulus att han bodde och arbetade bland sina vänner.

Jag är mycket glad och tacksam över att slippa den borgerliga statusjakten och livsstilen: Prylar, hemmakvällar framför TV:n. Slippa samla koppar, glas och tavlor för att bygga upp ett dockhem.

Du nämnde att tiden kommer att bli den bästa evan-

gelisten. Vad menar du med det?

— Ja, det innefattar egentligen allt. Orättvisorna, ensamheten på alla nivåer. Skolproblemen. Lärare, elever och samhälle skriker på förändring. Så är det på område efter område.

Världen kommer inte att genomsyras av Guds rike. Den är sparad åt eld. Desperationen stiger på alla nivåer. Och största delen av mänskligheten söker och får svar på sina problem i ett antikristligt rike.

Det finns bara ett tillfredsställande svar för tid och evighet: **UTTÅG**. Utanför stadsporten led Jesus för att helga folket. Uttåg är helgelse. Utan helgelse får ingen se Herren. Helgelse är frälsning.

Det sista påståendet funderar Jan Egil litet på, och tar sats en gång till för att formulera om det klarare. Det är en angelägen verklighet, något han förkunnar och lever, något han tillsammans med församlingen satsar livet för. Och just genom att mista sitt liv för detta, har han vunnit det verkliga livet:

— Uttåg är helgelse. Helgelse är att i tiden genom församlingen förkroppsliga rättfärdiggörelsen!

– Många fler borde få vara med om det som sker här!

Trots mycket motstånd och svårigheter, är Maranataförsamlingen kvar på f d Bällstalundskolan, som nu fått namnet Bällsta missionscenter. Dag för dag växer det fram lokaler, genom arbete från människor som Gud tagit ut, och som upplever det som sin kallelse att ställa iordning lokalerna.

— Vi får bygga en räddningsark, som på Noa tid! utropade en broder som Gud manat att ta med sig verktyg och åka till Stockholm för att hjälpa till.

Bällsta Missionscenter, som Maranataförsamlingens växande gudstjänst- och arbetsplats i Stockholm kallas, har nu berikats med ett par paviljonger, vilka mycket snart kommer att tas i bruk som hotellannex.

Dagligen upplever man Guds omsorg i arbetet. Som när det kommer människor från olika platser i landet för att hjälpa till med olika uppgifter. Broder *Anders Lindgren* från Kumla kom och tättade fönstren i hela huset, just den vecka då höstvindarna blev isiga, och det började dra kallt i huset.

En annan broder *Anders Granudde*, ringde från Norrbotten och frågade om det fanns behov av hans tjänster. En duktig elektriker, som hjälper till med det mesta. Gud sänder rätt man i rätt tid!

I fjol kom församlingen över ett antal präktiga dörrar från ett hotell som byggde om. Och nu, när dörrarna måste bytas i paviljongerna för att de skulle uppfylla kraven för hotellstandard, passade dessa dörrar perfekt! Det blev byte av dörrar under lovsång till Gud. Många slantar sparades för Guds verk på det sättet.

Folke Jakobsson, som är byggarbetsledare, har med vision och inspiration lett reparationsarbetet.

— Husets utmärkta läge, och dess gedigna konstruktion får vi vara tacksamma för. Det är ett av de äldsta husen i Bromma församling. Bra, strategiskt och rymligt. Man kan faktiskt inte tänka sig bättre för våra behov. Det är högt i tak, så vi kan rent av bygga »etage-
→

Den nämnda principdeklarationen är aktuellare än någonsin. Den är född och väl beprövad i församlingsgemenskapen.

Vi vill därför publicera den i sin helhet tillsammans med reportaget om arbetet på Bällsta. Namnet Pilgrimstjänst kommer att ersättas av Bällsta Missionscenter.
→

lāgenheter» av de stora klassrummen.

I ett radioprogram, där han berättade om arbetet, kostnaderna och om de stora summor vi spar genom att utföra mycket av arbetet själva, uttryckte han sig så här:

**FOLKE
JAKOBSSON,
föreläsare och
byggledare:**

— Genom vårt sätt att arbeta, frigör vi medel som ska överföras till bostadsområden!

— Snart är det en frälsningsfråga för oss att ställa oss utanför samhällets system med subventioner, lån och räntor. Utvecklingen går fruktansvärt snabbt. Kravmentaliteten hos den enskilda individen ökar i samhället vecka för vecka. Människorna protesterar och klagar, vill ständigt ha högre löner och högre standard. Var ska det sluta?

— Vi har en grund att stå på, och det är Bibeln. Där finner vi en gudomlig ordning att kämpa för; en gammal princip: »Hava vi föda och kläder, så må vi låta oss nöja därmed.» Det låter kanske fanatiskt och fånigt, men det är för oss en helig princip. Genom vårt sätt att arbeta, kan vi frigöra medel som kan överföras till bostadsområden. Där barn driver omkring och knappt har ett

— Arbetet är verkligen professionellt och fackmässigt utfört. Genom min tjänst ser jag dagligen mycket, och har en hel del att jämföra med. Jag kan försäkra att kunskaper och färdigheter inte saknas här! Men helt klart finns ett resursbehov. Ska arbetet kunna slutföras inom överskådlig tid, så behövs sättas in flera arbetare och mera re-

**ROLF SUNDBERG,
byggkonsult:**

— Här saknas inte kunskaper och färdigheter! Men det behövs flera arbetare och resurser för att slutföra arbetet inom rimlig tid.

surser! Så löd byggkonsultens uppmuntrande bedömning av det arbete som församlingens egna arbetare utfört.

Även Rolf Sundberg betonade vikten av att bevara husets stil:

— Det är viktigt behålla husets karaktär. Fastän det

sker en ombyggnad och huset får nya funktioner, så är det värdefullt bevara atmosfären och prägeln från början av seklet. Restaureringen bör ske med respekt för byggnadens ursprung.

Planerings- och arbetsmöten har församlingen haft många av under senaste året. I och med att kontraktet undertecknades, med de åtaganden Stockholms stad iklädde sig, var det viktigt att hitta den rätta formen att förvalta medlen, så att målsättningen med församlingens arbete kan uppnås. Det har därför blivit aktuellt att påminna om den principdeklaration som nedtecknades när föreningen Pilgrimstjänst bildades. Gång på gång har storfamil-

SOM ETT DIREKT RESULTAT av Maranataförsamlingens verksamhet, har under senare år vuxit fram ett antal storfamiljer på olika platser i vårt land. Pilgrimstjänst har vid sådana nyetableringar under ett initialskede utgjort ett naturligt stöd. Dessutom har Maranataförsamlingen anförtrott Pilgrimstjänst uppgiften att administrera församlingens skola med namnet Pilgrimsskolan. Alla engagerade arbetar utan någon ekonomisk vedergällning för sina insatser. Det är en regel utan undantag efter de apostoliska teserna: »Hava vi föda och kläder, så må vi låta oss nöja därmed. Men de som vilja bli rika, de råka in i frestelser och snaror och hemfalla åt många dåraktiga

och skadliga begärelser, som sänka människorna ned i fördärv och undergång. Ty penningbegäret är en rot till allt ont; och somliga hava låtit sig så drivas därav att de hava villats bort ifrån tron, och därigenom tillskyndat sig själva många kval.» (1 Tim 6:8-10)

FÖR LIVETS NÖDTRÖFT ARBETAR vi enligt följande princip: »Silver eller guld eller kläder har jag icke åstundat av någon. I veten själva, att dessa mina händer hava gjort tjänst för att skaffa nödtröftigt uppehälle åt mig och åt dem som hava varit med mig.» (Apg 20:33-34)

PILGRIMSTJÄNST ÄR EN IDEELL

FÖRENING, tillkommen för att praktiskt befrämja Nya Testamentets social-etiska gemenskapsideal i kommuniteter befriade från det profana samhällets kategoriklyftor och klassmotsättningar.

Urkunden för denna naturliga livsform finns i Apg 2:44-45: »Men alla de som trodde höllo sig tillsammans och hade allting gemensamt; de sålde sina jordagods och vad de eljest ägde och delade med sig därav åt alla, efter som var och en behövde.»

Apg 4:34: »Och i hela skaran av dem som trodde var ett hjärta och en själ. Ingen enda kallade något av det han ägde för sitt, utan de hade allting gemensamt.»

jernas medlemmar inför myndigheterna fått redogöra för varför de inte har arbete och inkomst efter de mallar som finns i samhället. Särskilt skattemyndigheterna har haft svårt att förstå och tro på att människor vill arbeta och leva under sådana villkor.

Den grupp som valt att leva och verka efter denna princip, har inga planer på reträtt. Tvärt om, den ideologiska medvetenheten har fördjupats.

Så här uttrycker exempelvis **Hans Lindelöw** livsstilen:

— Det är underbart få vara med och engagera hela sin varelse, hela sin tid. Att det inte blir onaturliga, falska rågångar mellan ens tid för studier, bön, arbete och

dagligt värv, utan allt går hand i hand. Där är jag oerhört tacksam till Arne Im-

HANS LINDELÖW,
förkunnare och
receptionist:

— Det är underbart att få vara med och engagera hela sin varelse, hela sin tid!

sen, som lyft fram sanningarna från Apostlagärningarna på ett praktiskt plan!

Det är inga tillfälligheter att vi när missionscentret växer fram investerar i datautrustning både för tryc-

keriet och musikstudio — alltså resurser för att producera skrifter och sånger i evangelisationsarbetet.

En 24-kanalsbandspelare för inspelning av sång och musik, ett par kassettdäck för att klara av kraven på teknisk kvalitet i radioprogrammen, samt en avancerad desk-toputrustning till vårt sätter.

Det är en helt revolutionerande ny datateknik till att förenkla arbete med lay-out, och betydligt vidgade möjligheter i förlagsarbetet.

Per Arne Imsen, som i många år haft ledande funktioner i både musikproduktionen och tidnings- och förlagsarbetet, uttryckte sina synpunkter på investeringarna:

— Det bådär gott att vi insett nödvändigheten av att satsa både på det tryckta ordet, genom investeringarna i tryckeriet, och att få ut väckelsesången, genom

— Som exempel vill jag nämna hur man i samhället använder musiken för att manipulera människor. Dels gör man propaganda i massmedia, men man har genom

PER ARNE IMSEN,
förkunnare och
redaktör:

— Det behövs medarbetare i detta välsignade missionsarbete!

forskning och experiment hittat metoder att använda musik för att påverka människor till olika handlingar. På hamburgerbarer t ex, spelas en viss sorts musik för att få människor att snabbt äta och lämna plats för nästa gäst. I varuhusen spelar man annan musik, för att människor ska dröja kvar och handla mycket. Allt i kapitalismens tjänst!

— Vi har nu gjort de absolut nödvändiga ekonomiska satsningarna för att möta denna fruktansvärda flodvåg. Vi kan informera och

satsningar i studion. Det är ju helt uppenbart att även då vi är försumliga på detta område, arbetar fienden intensivt med sin flod av propaganda. Vårt ansvar är nästan kusligt.

Dessutom i 1 Kor 7:29-32: "Tiden är kort; därefter må härefter de som hava hustrur vara såsom hade de inga, och de som gråta, såsom gråto de icke, och de som glädja sig, såsom glädde de sig icke, och de som köpa något såsom finge de icke behålla det, och de som bruka denna världen, såsom gjorde de icke något bruk av den. Ty den nuvarande världsordningen går mot sitt slut; och jag skulle gärna vilja, att I voren fria ifrån omsorger."

DET KAN KNAPPAST LÄNDA samhället till skada att några av dess medborgare markerar ett radikalt steg på väg mot urkristna livskvaliteter i medmänskligare samlevnadsformer och

miljöer. Vi är världsfrånvända i Jesu bergspredikans mening, men absolut inte verklighetsfrämmande.

Det ligger eskatologisk realism, sunt förnuft och trons konsekvens i en livsstil med bergspredikans etik som säkert fundament. "Samlen eder icke skatter på jorden, där mott och mal förstöra och där tjuvar bryta sig in och stjåla. Ty där din skatt är, där kommer ock ditt hjärta att vara." (Matt 6:19-21)

FÖRENINGEN PILGRIMSTJÄNST är numerärt underlägsen, ekonomiskt fattig och helt utan privatkapitalistiska intressen eller tendenser. Hela verksamheten har sin förutsättning i medlemmarnas gemensamma grundsyn,

erfarenheter och insatser för dagens livsuppehälle.

Dikterade av teologiska, psykologiska och etiska synsätt, har vi valt att radikalt sänka vår konsumtion och privata materiella standard för att tillbedja, leva och arbeta tillsammans med varandra i kamp mot tidens förödande kravmentalitet och osolidaritet. Vi eftersträvar att vara levande och fungerande storfamiljer till kärnfamiljernas beskydd och aktiva små missionscenter för samaritjänster utanför samhällets bidrags- och subventionssystem.

Denna avvisande hållning till samhällsfinansierad ideell och religiös verksamhet av statskyrko- eller frikyrkomodell indikerar en desperat ambi-

forts sid 40

ANDENS UPP- FYLLELSE

— ett livsvillkor

Predikan av TAGE JOHANSSON

Hur ska människor kunna uppleva syndanöd och komma till tro, om inte genom den helige Andes överbevisning? Vi måste vara så brinnande, att våra liv väcker gudslängtan i andra människor. Vilka underbara möjligheter det finns, när vi kommer in i detta förhållande till Gud!

Andens uppfyllelse var en förutsättning för att lärjungarna skulle kunna förverkliga ett uppdrag. Gör vi något utan Andens smörjelse, kan det aldrig bli andliga resultat. Lärjungarnas situation blev helt förändrad när de fick uppleva kraften från höjden. Tiden tillsammans med Jesus var en förberedelse, en reduceringsperiod. Lärjungarna lärde sig inse att de inte förmådde något i sig själva.

Jesus säger: »Mig förutan, kunnen I intet göra.» Jesu avskedstal är en upprepning av de praktiska lärdomar de fick av Jesus. Det var en återblick och en blick in i det som skulle ske med dem. Det var något de inte förstod, och det är omöjligt att förstå det helt. Det måste bli *upplevelse*.

Om Andens uppfyllelse inte hade kommit lärjungarna till del, hade det inte skett något med dem, och de hade slutat i total misär. Gud måste först tömma oss innan han kan fylla oss. Detta skedde med lärjungarna och de andra som var samlade i Övre salen. Dagarna där var en period av uttömmande. Det sista som låg och skamlade i botten av deras själsliv blev borttaget.

Det som leder till Andens uppfyllelse, är att man får tag i ett löfte, får sitt hjärtas ögon öppnade för vad Gud vill göra. Vi är ofta fastlåsta, och tänker på det som ligger bakom, men Gud vill uppenbara sig underbarare, och på ett helt nytt sätt. Risker finns att vi får en religiös verksamhet bara, om vi inte gång på gång upplever Andens uppenbarelse. Det enda som kan föra oss framåt, är Andens uppfyllelse. »Icke genom någon människas styrka eller kraft skall det ske, utan genom Guds Ande.»

Lärjungarna fick löfte om att uppleva Andens uppfyllelse. »Jesus svarade honom: 'Så lång tid har jag varit hos eder, och du har icke lärt känna mig, Filippus? Den som har sett mig, han har sett Fadern. Huru kan du då säga: 'Låt oss se Fadern?' Tror du icke att jag är i Fadern, och att Fadern är i mig? De ord jag talar till eder talar jag icke av mig själv. Och gärningarna, dem gör Fadern, som bor i mig; de äro hans verk. Tron mig: Jag är i Fadern, och Fadern i mig. Varom icke, så tron för själva gärningarnas skull.

Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Den som tror på mig, han skall och själv göra de gärningar som jag gör; och ännu större än dessa skall han göra. Ty jag går till Fadern.» (Joh 14:9-12) Där finns löftets uppfyllelse och möjlighet: »Ty jag går till Fadern.»

Vi läser vidare: »Och vadhelst I bedjen om i mitt namn, det skall jag göra, på det att Fadern må bli förhärligad i Sonen. Ja, om I bedjen om något i mitt namn, så skall jag göra det.

Ålsken I mig, så hållen I mina bud, och jag skall bedja Fadern, och han skall giva eder en annan Hjälpare, som för alltid

skall vara hos eder: sanningens Ande, som världen icke kan taga emot, ty hon ser honom icke och känner honom icke. Men I känner honom, ty han bor hos eder och skall vara i eder.

Jag skall icke lämna eder faderlösa; jag skall komma till eder.» (v. 13-18)

»Jag skall komma till eder.» Detta löfte står fortfarande kvar för den enskilde och för Guds församling. Gud kommer till oss genom den helige Ande. Vi kan läsa ett par kapitel längre fram: *»Men när han kommer, som är sanningens Ande, då skall han leda eder fram till hela sanningen. Ty han skall icke tala av sig själv, utan vad han hör, allt det skall han tala; och han skall förkunna för eder vad komma skall. Han skall förhärliga mig, ty av mitt skall han taga och skall förkunna det för eder.»* (Joh 16:13-14)

Om inte den helige Ande hade blivit sänd till jorden, hade inte Guds verk kunnat fortsätta. Gud verkade genom Jesus. Men nu skulle han fortsätta verka genom många, ära vare Gud!

I Övre salen var man vid pass 120 personer. Andens utgjutelse är förutsättningen för att Gud skall fortsätta verka på jorden. Anden blev given till den enskilde och församlingen. *»Av mitt skall han taga och skall förkunna det för eder.»* Det talas om *»...när han kommer...»* Då förändras hela situationen. Det börjar gå upp för lärjungarna att det inte är genom någon människas styrka det skall ske, utan genom Guds Ande.

Vi är ofta nöjda med våra andliga erfarenheter och vårt andedop, men vi måste dra vidare på trons väg och komma in i det Gud tänkt för sin församling. Vi lever i slutet på denna tidsålder, men Gud vill att vi får samma erfarenheter som den urkristna församlingen. Vi behöver ständigt djupare Andens uppenbarelse, djupare insikt i Guds Ord. Församlingen återerövrar bit för bit det som gick förlorat under efterapostolisk tid. Det har kostat en oerhörd kamp.

Det blir ständiga attacker från fienden när människor börjar sätta sig i rörelse för att närma sig det urkristna församlingsidealet. Det är viktigt att vi får upp ögonen för vad Gud vill göra i vår tid. Paulus talar om hjärtats ögon som blir upplysta genom uppenbarelsens Ande. Gud vill att församlingen slutar som den började. Han vill inte att hans församling ska sluta i nederlag och depression, utan i segerkraft. Gud kan ta ut vem som helst till sitt redskap. Får han inte oss, tar han ut andra. Det Gud här bestämt, det kommer att gå i uppfyllelse.

De Gud har använt genom historien, har varit av samma natur som du och jag. Det står i bibeln att Elia var av samma natur som vi. Men han gick in under Guds villkor, och ställde sitt liv till Guds

förfogande. Gud behöver bara ett kär! — innehållet svarar han för!

Vårt utgångsläge måste vara beroende av Anden. Lärjungarna kunde inte bara leva på pingstupplevelsen. Upplevelsen bar frukt genom förnyelsen. Apostlagärningarna hade kunnat heta Andens gärningar. Andens gärningar uppenbarades genom apostlarna. Det var inget speciellt med apostlarna, egentligen. Ju svagare de blev i sig själva, dess härligare såg man Guds kraft.

Paulus säger till Korintierförsamlingen att när han var hos dem, uppträdde han under bävan och i svaghet. Det är en förutsättning för att Gud ska kunna tala genom oss. *»Ty eder tro skall icke vara grundad på människors visdom, utan på Guds kraft.»* Därför fick Paulus också uppleva många underbara ting.

»Varför sen I så på oss, likasom hade vi genom någö vår kraft eller fromhet

åstadkommit att han kan gå?» sa Petrus till de förundrade judarna efter det att den ofärdige mannen blivit botad. Och så undervisade han om att det var den uppståndne Jesus som verkade genom Anden. Det står att lärjungarna var olärda män ur folket. Men de hade många underbara upplevelser. Det berodde på att de hade haft en förberedelse, vilket också vi kan få vara med om. Men då måste vi ta Jesu ord på allvar. Det handlar om *efterföljelse*.

Så länge vi har Ordet, finns det hopp för oss. Varje steg med Jesus är en förberedelse. *»Den som icke tar sitt kors på och efterföljer mig, han kan icke vara min lärjunge»* sa Jesus. *»Jag har kommit för att uppväcka söndring»*. Det måste börja med söndring, så att onaturliga och perversa relationer upplöses. Jesu budskap bryter rakt igenom människans situation, för att skapa något nytt.

Levi, han som fick skriva Matteus evangelium, var säkert en medelklassmänniska med god inkomst och social trygghet. Men när Jesus kom, stod han upp,

lämnade allt och följde honom. Om man vill följa Jesus, får man inte låta något hindra. Guds kallelse måste få uppta hela sinnet. Levi lämnade sitt arbete. Det gjorde även de andra lärjungarna. *»Söken först Guds rike, så skall allt detta andra tillfalla eder.»* Det finns en gudomlig lösning.

Paulus skriver att han lärt sig finna sig i överflöd och fattigdom. Han ville bara en sak: Fullborda sitt lopp, enligt kallelsen från Gud. Att uppleva frälsning innebär att man blir kallad till något. Vi har allesammans en kallelse, ett lopp att fullborda. Allt det andra som annars blir till hinder, måste vi lägga av. Vi vill inte gärna överlåta oss helt och gå in på trons villkor. Men det är underbart att se vad Gud kan göra, och vad en människa får uppleva när hon vågar gå. Det är viktigt att vi söker Gud av allt vårt hjärta. Då vi söker Gud i bön, uppenbarar Anden vad Gud kan göra. Lärjungarna samlades på Övre salen, inriktade på en sak. De hade fått ett löfte, och prioriterade kampen för dess uppfyllelse. Tänk om vi får ett löfte från Gud om att få vara med om en speciell upplevelse! Lärjungarna avskilde tio dagar i Övre salen. Om vi skulle ställas inför det, skulle vi genast protestera. Vi är alldeles för upptagna. Inte har vi tid att avskilja tio dagar i bön! Lärjungarna hade säkert inte sociala möjligheter, de levde i en svår situation. Ändå samlades de och åberopade löftet de fått från Gud. Om Gud uppenbarar något speciellt för dig, då måste du avskilja dig i bön, och inte ge dig förrän detta blir uppfyllt i ditt liv.

Många har kanske upplevt en del, och känner idag att de måste ta ett steg vidare för att närma sig urpingsten. Hur ska människor kunna uppleva syndanöd och komma till tro, om inte genom den helige Andes överbevisning? Vårt liv måste vara så att det väcker gudslängtan i andra människor. Vilka underbara möjligheter det finns, när vi kommer in i detta förhållande till Gud!

Vi känner ibland att vår situation blir ohållbar, allt blir tröttsamt, slitsamt och enahanda. Många gånger måste vi gå igenom en kris för att kunna gå vidare på trons väg, göra nya upplevelser. Då man kört slut på sig själv, då kommer Guds Ord på nytt till oss, och vi får se allt på ett nytt sätt.

Lärjungarna fick ett löfte och avskilde sig i bön för att det skulle gå i uppfyllelse. De var i Övre salen tio dagar. Det ledde fram till andedopsupplevelsen; de fick uppleva Andens eld.

Uppebarelse Anden för oss vidare,

forts sidan 40

Vilken mur är raserad

— Vi har suttit i fängelse så många år, och vi går aldrig med på registrering under en lag vi ännu inte sett, deklarerar de oregistrerade kristna, som föredrar leva i underjordiska församlingar så länge den utlovade nya religionsfrihetslagen ännu inte publicerats eller trätt i kraft.

"Bengt Sareld insläppt i Sovjet", kan vi läsa i tidningen Exodus's april-nummer. Det är faktiskt värt att notera att så har skett. Sareld satt fängslad i Sovjet i fem månader, över sommaren och frampå höstkanten 1977, därför att han och en kompanjon blev tagna på bar gärning av tullen i Brest, när de försökte föra ut informationer om Sovjets underjordiska pingstvännar.

sammans med Ingemar Martinsson, som länge förestod Slaviska Missionen och, enligt vad som framgår av Exodus, gjorde de ganska innehållsrika möten med de underjordiska baptisterna i Leningrad. Kanske är Sarelds, och Slaviska Missionens, största förtjänst, vad de under 1960- och 70-talet förmodade göra världen och de kristna samfunden uppmärksamma på de underjor-

dertecknad:

— Aida sade: "Vi har suttit så många år i fängelse att vi aldrig kan gå med på en registrering under en lag som vi inte känner att vi kan hålla. Vi vill se lagtexten framför oss så att vi kan göra vår bedömning. Vi kan inte heller gå med på några försäkningar om att myndigheterna 'inte tar det så noga' och inte kommer att följa lagen till punkt och pricka. Även om det finns myndigheter nu som ser igenom fingrarna med en orättvis lagstiftning, så kan det snart komma andra som inte gör det."

En stormig tid

Aida sa att det hade varit en väldigt stormig tid för församlingen i Leningrad fram till för ca 1,5 år sedan, då flera unga bröder hade kastats i fängelse. Men under 1,5 år, fram till den tidpunkten då Sareld besökte Leningrad, hade det varit lugnt.

Sareld är angelägen om att understryka att man måste se "glasnost" och den, trots allt, framväxande religionsfriheten som en följd av den målmedvetna kamp som de underjordiska kristna har fört.

Sareld säger också att det visserligen är så att han fick inresevisum till Leningrad i mars, men tre månader senare, då han ansökte om inresevisum till Riga i Lettland, blev han vägrad detta.

Aida Skripnikovas uttalande om registreringsfrågan och den nya religionslagstiftningen samt hennes redogörelse för vilka förändringar som har ägt rum på sista tiden ligger helt i linje med andra rapporter från de underjordiska baptisterna. Det finns också intressanta paralleller med de upplysningar som några Maranata-syskon som besökte Sovjet nästan samtidigt med Sareld, kunde få från de under-

jordiska pingstvännarna.

Den väst-tyska "Fridensstimme"-missionen och Keston College i Storbritannien rapporterar om en minst lika unik händelse som den att Sareld har fått inresevisum till Sovjet för första gången på 12 år, nämligen att en av ledarna för de underjordiska baptisterna, Gennadij Krutjkov, som har lyckats hålla sig gömd för myndigheterna i närmare 20 år, för första gången sedan han gick under jorden i denna strikt konkreta betydelse, har vågat träda fram offentligt.

Citat från Keston News Service nr 331:

"Ordförande i Församlingsrådet (de underjordiska baptisterna), som har levt undagömd för att undgå arrestering, var ibland talarna till de mer än 1000 delegaterna i de oregistrerade baptisternas årskonferens, som hölls i början av juli i Rostov on Don. Krutjkov upprepade Rådets syn att trots Gorbatsjovs reformlinje så hade den juridiska situationen för de troende ännu inte förändrats. Av denna anledning skulle de fortsätta att vägra statlig registrering, övertygade om att staten inte hade någon rätt att kontrollera församlingen.

De skulle åter granska situationen efter att de nya lagarna slutligen har utförts. Deras syn framställdes också för en medlem av Regeringens Råd för Religiösa Angelägenheter, som var närvarande.

Torgmöte i Kiev

Fridensstimme-missionen rapporterar att konferensen ägde rum under sträng uppsikt. De sovjetiska myndigheterna gjorde inget försök att gripa Krutjkov under konferensen men började ett intensivt sökande efter honom, efteråt, med identitetskontroller på gatorna och på

**Bengt Sareld:
Glasnost och
den framväxande
religionsfriheten
är en frukt av den
målmedvetna
kamp underjordiska
kristna fört!**

Efter den händelsen blev de båda svenskarna utvisade ur SSSR, och kände sig ganska rejält övertygade om att de aldrig skulle kunna återvända dit igen.

Men i mars 1989 fick Bengt Sareld återvända till-

diska baptisternas öde i Sovjetunionen.

Enligt vad som framgår av Exodus sammanträffade också Sareld med baptistkvinnan Aida Skripnikova. Sareld säger om detta möte i ett telefonsamtal med un-

stationerna och vid den lokala flygplatsen. Men Krutjov lyckades försvinna så fort konferensen var över."

Ett gripande vittnesbörd om de underjordiska baptisternas erfarenheter finns också i senaste numret av Georgij Vin's publikation Prisoner's Bulletin. Den 2 maj detta år, var ca 1200 unga människor samlade till ett ungdomsmöte i skogen utanför Kiev.

Efter detta möte var en grupp på väg hem och bestämde sig helt spontant, då de hade kommit till ett litet torg mitt emot järnvägsstationen i Kiev, för att börja vittna för människorna. De sjöng och predikade och snart samlades en stor skara åhörare.

Perestroika — handelsvara för väst?

En polis dök upp, två och så tre. Sedan kom en styrka på 12 man i bil, specialutrustade för kravaller. Dessa stormade emot folkskaran, som stod i en tät ring omkring de kristna. Några händer viftade i luften, det hördes rop och skrik, men hur det nu var så befann sig alla tolv poliserna fortfarande utanför ringen av åhörare — folkskaran vägrade helt enkelt att släppa fram dem.

De sade: "Detta är mycket hederliga människor, varför oroar ni dem?"

Polisen försökte nu med olika taktik, de grep enskilda, de tog ut en megafon och beordrade folkskaran att skingras, men ingenting hjälpte. Någon sade: "Så det är vad vår perestroika handlar om, och vår demokrati också — handelsvaror bara, för Väst".

Folket började nu ropa till poliserna att de skulle ge sig av, allt under det de kristna fortsatte att vittna om Jesus och dela ut evangelie-delar och traktat. Poliserna vågade inte göra något mer.

Det enda de kunde göra var att uppdraga åt en civilperson att använda megafonen för att uppmana folkskaran att förflytta sig till en annan plats som var lämpligare för detta slag av sammankomster. Då tog en av de kristna megafonen och sade: "Vi avslutar nu i bön, sedan går vi härifrån".

Så hördes en bön över torget, en tacksägelse till Gud för tillfället att tala med människor om frälsningen i Jesus Kristus. Mötet avslutades i frid.

Maranataförsamlingen i Stockholm hade alltså också några utsända i Sovjet. Våra möten med de underjordiska pingstvännerna accentuerar ytterligare giltigheten av de uppfattningar som kommit till uttryck i rapporterna om de underjordiska baptisterna.

Samtidigt kan vi finna tecken på att myndigheterna försöker föra de underjordiska kristna bakom ljuset, just i frågan om den nya religionslagstiftningen. De hade nämligen på vissa håll bibringats den uppfattningen att den nya religionslagstiftningen skulle träda i kraft redan under sommaren, vilket uppenbarligen inte har skett.

Ny religionslagstiftning

Det förekom inte mindre än tio utkast till en ny religionslagstiftning som cirkulerade, fick vi veta, men bara två eller tre av dessa var kända i Väst, när vi återkom från vårt besök.

Mitt i alltsammans "friställdes" den tidigare ordfö-

Under de senaste veckorna har hela världen chockerats över hur murarna mellan öst och väst faller.

randen i Rådet för Religiösa Angelägenheter, Konstantin Kharchev, som hade gjort helt uppseendeväckande uttalanden om vilka ambitioner som Sovjets regering hade för religionsfriheten, och en ny person tog hans plats!

Situationen förefaller faktiskt vara förrädisk, och de underjordiska baptisternas återhållsamma ton, som vi har funnit i dessa ovan nämnda rapporter, verkar vara på sin plats.

Text: HANS LINDELÖW

En bil kö

Fadern förde omedelbart sin blödande son till sjukhuset, där läkarna bara skakade på huvudet.

Hela hjärnan var krossad, pannan inslagen. Läkarnas besked var: Förbered begravningen! Och fadern beställde kistan och köpte den vita kostymen sonen skulle iföras efter att han avlidit. Men Gud gjorde ett märkligt under...

**Intervju och foto:
STINA FRIDOLFSSON**

Jonatan och Belkys upplever ett snöfall för första gången i sitt liv!

de över er son!

Jonatan Rodriguez har i skrivande stund vistats i Sverige tre månader, tillsammans med sin syster och far. När de återvände till Dominikanska Republiken och det väntande församlings- och missionsarbetet, stannar Jonatan kvar ett tag till.

Han skall stanna på bibel-skola, och önskar bli mera befäst i sin nyvunna tro. Han har för MR berättat något ur sitt brokiga liv, som åntligen fått mening.

Jonatan var med om en händelse under barnåren, som gjorde att både han, hans familj och grannarna blev omskakade, och gav Gud äran. När han var 7 år gammal, sprang han en dag ut på den livligt trafikerade gatan. Det hade nämligen kommit missionärer på besök, och Jonatan skulle ut och inbjuda grannarna till möte. Men så kom en bil och körde på honom. Hans huvud krossades, Jonatan låg blödande på gatan, och grannarna rusade in till fadern och sa: "En bil har kört ihjäl er son!" Fadern sjönk ned på knä och bad till Gud, modern likaså: "Gud, jag kan inte tro att du har tagit ifrån mig min ende son!" ropade modern. "Men om han är död, så ber jag dig väcka honom till liv i Jesu namn!"

Förbered begravning!

Fadern förde omedelbart sin blödande son till sjukhuset, där läkarna bara skakade på huvudet. Hela hjärnan var krossad, pannan inslagen. Läkarna sände honom till ett annat sjukhus, sedan de lindat in hela huvudet. Jonatan har också en farbror som är läkare, och han kom dit. Eftersom han var läkare, kunde han gå in till behandlingsrummet och vädja till läkarna att försöka göra något, fastän det egentligen inte fanns något hopp. Och farbrodern sa till den bävande fadern: "Ja, du är ju kristen, men du får inte vara alltför fanatisk. Förbered be-

gravning!" I hemmet var många från församlingen förenade i bön. Modern fick förvissning om att sonen skulle överleva. Men människorna i omgivningen trodde att hon blivit tokig. Fadern förberedde begravning enligt det bruk man har i Dominikanska Republiken; köpte en liten vit kostym som sonen skulle iföras sedan han avlidit, och beställde kista.

Dagen därpå gick han med tunga steg till sjukhuset för att hämta pojken som helt visst skulle vara död. Men pojken låg i respirator, nyopererad. Han levde! "Det har hänt ett under! Vi förstår inte hur han kan leva än!" utropade läkarna. Men de påpekade att pojken skulle bli blind, lam och mentalt störd. Då svarade fadern: "Gör Gud ett under, så får han göra det totalt. Fullkomligt hela sonen, eller ta hem honom till himlen!" Och undret skedde!

Märkt för att minnas

Man ville göra ytterligare en operation för att lyfta upp den intryckta pannan. Medan operationen förbereddes, såg Jonatan i sitt medvetlösa tillstånd en syn, som han än idag minns: "Änglar kom in med en bricka instrument för att operera honom, och han upplevde helbräddagörelse. När sedan läkarna skulle göra ingreppet, blev de stående helt förstummade; pannbenet hade återgått till sitt rätta läge av sig självt! Ingen operation behövdes!

Efter två månader var Jonatan helt återställd. Han har endast ett djupt jacks i pannan under hårluggen kvar som påminnelse om det stora under Gud gjorde med honom då han återfördes till livet från en säker död: "Det märket har jag fått för att aldrig glömma vad Gud gjort för mig!" säger Jonatan med allvar och rörelse.

Jonatan hade ett mycket gott hem med avseende på

Jonatan tillsammans med fadern Isaias och systern Belkys.

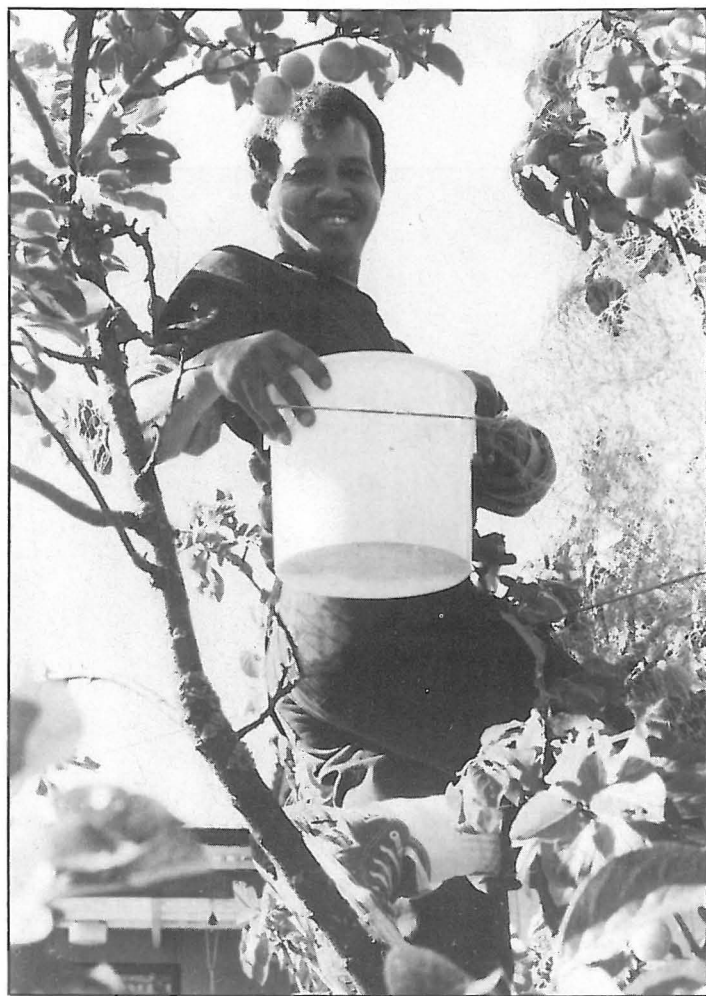
fostran — far pastor, och bostad i direkt anslutning till möteslokalen som fadern själv byggt. Alltid kom människor på besök. Människor av alla slag: Missionärer, pastorer, hjälpsökande, arbetslösa och själavårdsfall. Jonatan hade alltid ett gott föredöme i sina föräldrar som alltid satsade tid, kraft och medel för att hjälpa och vägleda människor, fastän de själva knappt hade mat för dagen. Kvarteret de bodde och bor i, är mycket fattigt och ökänt. Överfall, rån och mord hör till ordningen för dagen, och knark är lika vanligt som cigaretter och sprit. De flesta som bor där, vågar aldrig gå ut om de inte har kniv på sig. Fastän Jonatan i sitt hem fick god fostran, och genom det under Gud gjorde i hans liv borde ha kunnat välja den goda vägen, drogs han efterhand in bland dåliga kamrater. Han började röka mariu-

ana vid 17 års ålder, och experimenterade med alkohol, tobak och allt starkare droger för att få bästa effekten.

Snart var han helt förslavad i droger. Jonatan ville bara känna att han flöt bort — inte tänka på någon eller något.

Han sålde allt han hade för att köpa knark, och började snart stjäla och pantsätta allt av värde han hittade i hemmet. Fadern slet och arbetade dag och natt för att hålla sina barn i någorlunda hyggliga privatskolor. Jonatan tog de pengar han fick för sina skolavgifter och köpte knark. Föräldrarna hade med tiden insett hur det var ställt med deras ende son, och var helt förtvivlade. Ofta gick de ut sena kvällar och letade efter honom.

Han drabbades ofta av polisrazzior som görs på gatorna nattetid för att komma

Jonatan plockar plommon vid besök hos en äldre broder i församlingen.

åt droghandlarna. 18 gånger blev han fångslad, och de flesta gångerna kom farbrodern — läkaren till undsättning och betalade borgen för honom så att han släpptes från fängelset. Jonatan bar alltid kniv på sig.

Han led av fruktansvärd förföljelsemani. Naturligtvis inte utan orsak. Han var så beroende av knark, att han varje morgon rusade ut och satte kniven på strupen på någon människa som såg ut att ha pengar på sig, och tvingade till sig vad de hade, för att kunna köpa sin dagsranson. Själva var han ständigt rädd för att dö — utan Gud och utan hopp för evigheten.

En gång högg han till en kamrat med kniven, så att han var nära att dö. Isaías, fadern, grep in, köpte blodflaskor till den nödvändiga operationen, och fastade och bad för pojken liv, så att inte hans son skulle bli märkt som mördare förutom allt annat elände han dragit på sig. Jonatan var mycket illa till mods över situatio-

nen, och sa en gång till sin pappa: "I samma hus kan ju inte bo två människor som är goda som du, pappa. Det måste också finnas en som är ond!" Han kände sig totalt fördömd.

Jonatan såg ingen möjlighet att hitta en utväg ur sina problem. Men han hade fått kontakt med Maranatagruppen, och en gång var de på möte där Arne Imsen predikade. Och Arne predikade, bad och profeterade över Jonatan. Åter upplevde han påtagligt att Gud hade en speciell plan för hans liv, och beslöt åter att något måste ske med honom.

Åter nära döden

Men fastän han fick erbjuda att komma och bo i storfamiljsgemenskapen för att komma bort ifrån sina dåliga kamrater, så kunde han inte förmå sig till att komma ur den onda cirkeln. Och bara några dagar därefter var han nära att bli dödad i ett gatubräk. Pojken som stod bredvid honom

blev skjuten av polisen, själv hamnade han i fängelse ett par dagar, där han för första gången tackade Gud för att han bevarat honom från en säker död. Han anade att det var sista varningen, och uttryckte även detta för syskonen i Comunidad Maranata som han träffade några dagar senare.

Familjen och församlingen hade fördjupad kontakt med maranatagruppen, eftersom hans syster Belkys numera bodde i storfamiljen och var ivrigt engagerad både som lärare och ungdomsledare.

Så blev det aktuellt för fadern och systern att åka till Sverige, inbjudna till sommarkonferensen. Isaías undrade om inte Jonatan kunde få följa med, eftersom det fanns släktingar som var villiga betala hans resa för att göra ett sista försök att rädda honom undan total undergång. Och så kom Jonatan till Sverige, mitt under maranatafolkets sommarkonferens. Han var i väldigt dålig kondition:

En stor förvandling

— Jag hade inte kunnat sova sova utan droger på flera år. Jag hade ju hållit på med detta missbruk i sju år. Men nu var jag fast besluten att lämna det gamla bakom, kosta vad det kosta vill. Jag var ju helt utbränd i hjärnan — glömde allt jag läste.

Första veckan i Sverige, sov jag nog inte en blund. Men sedan började giftet gå ur kroppen, och jag upplevde den läkande miljön i församlingen.

Och visst har Jonatan blivit förvandlad. Från att ha

haft den gudsfruktan en son som är uppväxt i ett kristet hem kan äga, fick han ett personligt möte med Jesus Kristus. Och i ett oförglömligt bönemöte på Bällsta-lund blev han andedöpt!

— Min önskan är nu att få vittna för människor som lever i en sådan misär som jag levde i. Säg dem att Kristus kan förvandla deras liv. Det finns ingen bättre "kick" än Jesus Kristus, för det är en "kick" som aldrig tar slut. Varje dag känner jag mig bättre. Det är som att lyssna till underbar musik som inspirerar.

— När jag var i världen, planerade jag för att tjäna mycket pengar, att använda mycket droger och njuta alla nöjen som fanns. Men nu har jag inte det begäret längre. Jesus har fyllt den torka och tomhet jag hade. Nu vet jag vad Gud har räddat mig från. Och jag vill aldrig återvända till denna avgrund. Under mitt liv hittills, har jag försökt briljera med min egen kapacitet och mina studier. Men allt misslyckades, och jag hade ingen frid.

Jonatan har också synpunkter på det han sett och upplevt i syskongemenskapen bland Maranatasyskonen i Sverige och Norge:

— Jag tror att den bästa formen för en som vill vara kristen, är att bo i en storfamiljsgemenskap, utan att söka sitt eget. Jag skulle vilja lära mig något som kan vara till vittnesbörd för dem som bor i min omgivning, så att också jag kan hjälpa min nästa.

**Var med och stöd
arbetet i Comunidad
Maranata**

Skicka en JULGÅVA!

MISSIONEN Pg 44 10 05-6

MIRRA

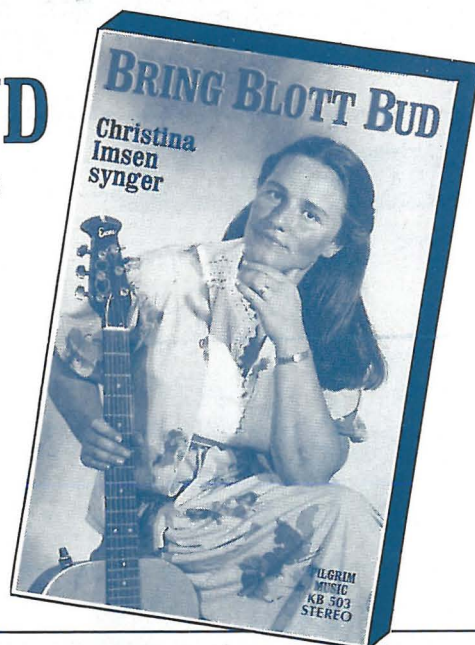
p r e s e n t e r a r :

BRING BLOTT BUD

Christina Imsen sjunger
(finns endast på norska)

KB 503

85:-

SIDA A

1. Staden bygd på fjellets topp
2. Er det da sant?
3. Jesus kjær, du som alltid er
4. Jesus, min Jesus
5. David
6. Det dyre blod

SIDA B

1. Tenk når kampen helt utkjempet er
2. Han kom till meg
3. Du meg søkte, o, min Herre
4. Bring blott bud
5. Tal, o, Gud
6. Å, si meg vekter

Andra
inspelningar
med
Christina
Imsen:

KB 120
Du mig kallade o, Herre 85:-

KB 119
Jag sett Guds härlighet 85:-

KB 117
Isak och Rebecca 65:-

ULLA
CHRISTENSEN
Ifrån
jordlivets
natt
KB 113

65:-

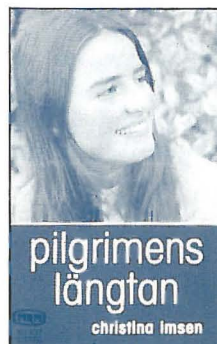
KB 114
Kristus lever 65:-

KB 110
Varför bygger du Noa
en båt 65:-

KB 106
Jesus är vägen, sanningen
och livet 65:-

KB 102
Pilgrimens längtan 65:-

Nu säljer vi även nya PIANON O FLYGLAR

Priser fr 10.900: – inkl moms o. 3 års garanti Vi har även gitarrer och andra beg. instrument

B I B E L S T U D I E K

ARNE IMSEN

AVSKILD för TJÄNST Bibelstudium av ARNE IMSEN	Varför AGA? Från RADIO MARANATA ARNE IMSEN tills.m. maranatavittnen	bed- jen Predikan av ARNE IMSEN oavlåtligen	GUDS rätts- ord- ning Bibelstudium av ARNE IMSEN	Veder- gäll BABY- LON! ARNE IMSEN undervisar	Guds folk Predikan av ARNE IMSEN	Herrens måltid Bibelstudium av ARNE IMSEN
--	---	---	--	---	---	---

JAN EGIL HAFSAHL

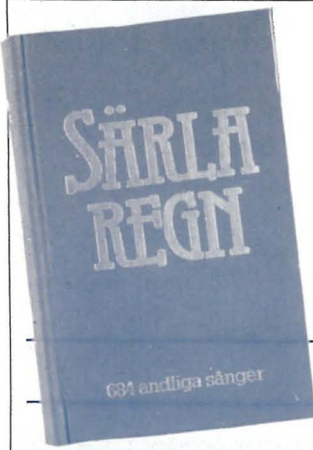
RUTS BOK KB 623	FÅ KJENNE HAM... ①	RETTE ER SATT! KB 627 TALE AV JAN E. HAFSAHL	ETT I KRISTUS KB 624	Bibelstudium med Jan Egil Hafsaahl DEL 1: I VERDEN, MEN IKKE AV VERDEN	KB 617 BREVET TIL FILADELFIA ... Bibelstudium — ved Jan Egil Hafsaahl ★★★	GUDS ILD TALE AV JAN. E. HAFSAHL KB 658
-------------------------------	--	---	--	---	--	--

GUNNO ANDERSSON

Jude, Hedning och Guds Församling Bibelstudium av GUNNO ANDERSSON	Dödens udd är BRUTEN Predikan av GUNNO ANDERSSON KB 860330c	Väckelse HISTORIEN Gunno Andersson taler KB 860331a	Älsken var- andra! Predikan av GUNNO ANDERSSON	ANDENS ENHET GENOM FRIDENS BAND Bibelstudium av GUNNO ANDERSSON
--	---	--	---	--

PER ARNE IMSEN

Tjänsterna i församlingen Bibelstudium av PER ARNE IMSEN	Ps. 133 Predikan av PER ARNE IMSEN
---	---

SÄRLA REGN

- 684 väckelsesånger
- rekommenderad tonart

INBUNDEN i fint korallklotband

Elegant och vacker inbindning i mellanblå korallklot med silvertryck på framsida och rygg. Mycket slittålig.

— Den största väckelsekristna sångsamlingen i Sverige —

Pris: 110:- st

NY KASSETT!

Sånger och vittnesbörd, av bibel
Appell av ALF PETTERSSON och

VÄCKELSEN NÄRRAD

A S S E T T E R :

30:-

ni- is Guds början studium av E IMSEN	sekt eller KYRKA Bibelstudium av ARNE IMSEN	ALLTING GEMEN- SAMT Bibel- studium med ARNE IMSEN	KB 40414 SLÄPP MITT FOLK!	Jag skall göra er till MÄNNISKO FISKARE KB 30726
--	--	--	--	---

Hafsahl: OMMEN	DEN KAMP SOM ER OSS FORESATT... Tale av J E Hafsahl	HVOR LENGE VIL I HALTE TIL BEGGE SIDER? Jan Egil Hafsahl underviser	PÅ NYTT FISKE Ett studium over Peters liv J E Hafsahl underviser	EN TIL JOBS BOK
------------------------------	--	---	---	--------------------------------

DET NYE EUROPA — i profetia — PER ARNE IMSEN underviser KB 86186	KATOLSKA KYRKAN och EKUMENIKEN Per Arne Imsen KB 8603 02	ROCKEN VAD SPELAR DEN FOR ROLL? Tot: PER ARNE IMSEN	den nya TROS LÄRAN Per-Arne Imsen taler KB 882216	ISRAEL — i profetia — PER ARNE IMSEN underviser KB 881203
---	---	---	--	--

30:-

plans elever.
LÄRTA STRÖMMARE.

**ÖTE i
ION**

**Läs ARNE IMSENS
brännaktuella bok**

NÅGRA BOKRUBRIKER:

- Nya lagar
- Den pålitligaste kunskapskällan
- Den förädlande smärtan
- De verkliga bovarna
- En onödig och skadlig lag
- Väckelsekristendomens uppgift
- Den övergripande rätten
- Rehabilitera familjeinstitutionen
- Uppbrott och uppgörelse

Pris 52:-st

LIVE- inspelningar

**Väckelse-
sången
på
kassett!**

65:- st

DET GAMLA EVANGELIET Arne Imsen sjunger med församlingen (4)	KB 121 Tryggare kan ingen vara TRYGGARE KAN INGEN VARA Konferenssången från LATORP
KB 118 Det gamla evangeliet	KB 116 Vilken Gud vi har Vilken Gud vi har Konferenssången från GÅRDSHYTTANS GÅRD Förälskade: • LENA och IRENE DAHL BERG • ULFA CHRISTENSEN • WIVEDA JULKER • CHRISTINA IMSEN MRM KB 116 stereo
O, du Guds käre son Arne Imsen sjunger med församlingen (3)	KB 115 O, du Guds käre son
KB 111 Anden har sänt oss bud	KB 112 Och jag skall stämma in i sången
KB 107 Jesus kommer!	KB 107 Jesus kommer!

NYHETER våren 1990:

BELKYS RODRIGUEZ
och **CHRISTINA IMSEN**
sjunger på spanska

CRISTINA IMMEN
cantante

Regresa a la Fuente

YO VI SU GLORIA
CRISTINA IMSEN canta

A black and white portrait of Cristina Imsen. She is a woman with long, dark, wavy hair, smiling and looking slightly to her right. She is wearing a white blouse with a prominent ruffled collar. The background is dark and out of focus.

Lili Ferhan
 MON CŒUR
 ES-TU SILOUX ?
 L'ÉPIQUE

Studio
MRM

08-98 28 10

[illegible]

- (Porto tillkommer)

Namn: _____

Bostad: _____

Postnr. adr: _____ Tel: _____ / _____

Orderadress: MRM Box 20134, 161 02 Bromma Tel 08-733 97 83

Ink. dat.	Lev. dat.	Exp.sign.
-----------	-----------	-----------

ARNE IMSEN

säkerhetsrisk i Karibien

Pastor Arne Imsen, Sverige, avvisades vid gränsen till Dominikanska Republiken. Inga förklaringar gavs och ett rekommendationsbrev från svenska regeringen förändrade inte inställningen eller ens behandlingen av pastorn och hans sekreterare.

Arbetet i Comunidad Maranata är i ett både känsligt och viktigt skede just nu. Förutom arbetet i fängelset skulle en ny skola projekteras, och ett hus för kommunitetens räkning inköpas. På det hela taget var det av stor vikt att Arne Imsens kom dit.

Chocken var därför stor när Arne Imsen avvisades vid gränsen. Inga motiv redovisades, ingen förklaring gavs.

Telefaxrapport från ULLA NÄSHOLM, Dominikanska Republiken

Måndagen den 23 oktober kom Arne Imsen tillsammans med Stina Fridolfsson till flygplatsen Las Americas i Santo Domingo i Dominikanska Republiken. Syftet var först och främst att vara med på Högsta Domstolens förhandling om resning i målet med de tre ex-militärerna från Neyba. Rättegången — eller förhandlingarna — skulle äga rum

arbetet, bl a genom att projektera en ny skola i ett annat område av stan där pastor Isaias Rodriguez förestår en församling.

Syskonen från Comunidad Maranata reste ut till flygplatsen för att ta emot besöket. Planet inkom som beräknat kl 23.05, men ingen Arne Imsen uppenbarade sig, och även hans sekreterare lyste med sin frånvaro.

Högtidligt och festligt blev bröllopet då Jan Egil Hafsahl vigde Angelica och Samuel.

den 27 oktober, och detta var det tyngsta skälet för Arne Imsen att förlägga sitt besök till denna tidpunkt. Det var inte den enda orsaken — han skulle förhandla om husköp och utvidga skol-

Inget meddelande från de försvunna kom, flygbolagets kontor var stängda, så den vägen gick det inte att få fram några informationer.

Det blev många timmar av ovisshet, fruktan och farhå-

Föreståndaren vinkas av vid Arlanda inför resan till Santo Domingo — för att ett dygn senare vara utvisad!

gor. Genom telefonsamtal till Sverige framgick att Arne Imsen med all säkerhet varit ombord på planet. Ingen på flygplatsen kunde ge några informationer eller besked. Immigrationspolisen försäkrade att de inte hade någon person i förvar.

Efter oändliga diskussioner och stora svårigheter, lyckades till slut ett telefonsamtal nå fram till vännerna i kommuniteten. Med några få ord förklarades situationen innan samtalet hastigt avslutades — det var nämligen totalförbud att över huvud taget meddela sig med någon. Också Stina Fridolfsson, som inte berördes av inreseförbudet, men som reste tillsammans med Imsen, blev fråntagen sitt pass och förbjöds att ringa eller meddela sig med kommuniteten — eller över huvud taget med någon som helst. Det framgick av den fragmentariska kommunikation som uppstod, att Imsen blivit avvisad vid gränsen och skulle sändas vidare med nästa flyg som gick vid åttatiden morgonen därpå. Så det var bara för honom att sitta och vänta. Inga förklaringar gavs, och inga möjligheter att kommunicera med

omvärlden. Någon normal service med en bit mat under väntetiden var det inte en tanke på — inte ens ett glas vatten erbjöds under den mer än sju timmar långa väntetiden på flygplatsen.

När det efter åtskilliga timmars spänning och ovisshet stod klart att Arne Imsen faktiskt fanns på flygplatsen, var den första känslan *lättnad*. Han var ju inte försvunnen!

REAKTION FRÅN PRESSEN

Press och massmedia reagerade — så mycket mera som Arne Imsen hade ett rekommendationsbrev från svenska UD att som journalist göra reportage från landet.

Men vad hjälpte det. Immigrationsmyndigheterna beklagade djupt det som inträffat, men avsåg sig allt ansvar. Cancillerian (mot-svarande svenska UD) var bestörta att någon från ett nordiskt land kunde avvisas, men fakta kvarstod.

Comunidad Maranata hänvisades till säkerhetspolisen, där det tydligen ansågs att Arne Imsen var en säkerhetsrisk. En »välvillig»

FORTS FRÅN FÖREGÅENDE SIDA

tjänseman från ambassaden i Stockholm hade informerat att Arne Imsen gick emot den svenska agalagen. En sådan person kunde inte tillåtas komma in i landet... Ingen nämnde något om fångar, rättegångar eller andra känsliga saker. Däremot hotades gruppen med att »om ni inte passar er, så avvisar vi er alla...»

För att bli avvisad från Dominikanska Republiken krävs enligt lag att landets president agerar aktivt i frågan. Svårigen torde hans omsorg om de dominikanska barnen vara så stor att Arne Imsen avvisas för sin inställning till barnuppföstran, som han för övrigt stöder på bibeln.

Frågetecknen är många, och blir inte färre allt efter som tiden går. Telegram och protester av olika slag har inlämnats med den verkan det hava kan.

Rättegången — där advo-

bibelstudier om »Guds folk — ett annorlunda folk», har satt djupa spår i kommuniteten.

Berno Widén sköter förhandlingarna om husköpet, och genom de tekniska möjligheterna med bl a telefax, kan man nu kommunicera trots de långa avstånden.

Belkys Rodriguez, som var i Norden under några sommarmånader, fortsätter i skolarbetet tillsammans med *Angelica och Samuel Perez*. Det var en fin högtid när Jan Egil Hafsahl vigde de sistnämnda till man och hustru. Förutom de inbjudna gästerna, hade grannarna gått man ur huse för att få en skymt av det unga och kallelsemedvetna paret.

Trots de svårigheter som uppstått genom att församlingens grundare och pastor vägrades inträde i landet, fortsätter arbetet. Givetvis inte utan problem, frågeställningar och funderingar. Hoppet är att de ansvariga ska ta sitt förnuft till fånga och häva inreseförbudet.

Comunidad Maranatas hus som ska förvärfvas.

katerna skulle lämna in sina synpunkter på lagens tillämpning när det gäller domen över våra tre bröder, har nu gått av stapeln. Rätten ska nu ta ställning till om det blir resning i målet, och den har officiellt 90 dagar på sig att besluta om detta.

Bröderna i fängelset är emellertid vid gott mod, och hoppas att efter 14 års fängelsevistelse snart komma ut i frihet.

NORSK UNDSÄTTNING

Jan Egil Hafsahl kom till kommunitetens undsättning, och det var en stor hjälp, inte minst andligen, men också i kontakt med massmedia och myndigheter av olika slag. En veckas

Under de år som gått, har Arne Imsen säkerligen varit i Dominikanska Republiken ett tiotal gånger, och aldrig har det uppstått några problem vid inresan.

Trots allt finns det en förhoppning om att ett beklagligt missförstånd föreligger. Även om detta som hänt naturligtvis fått stora konsekvenser för kommunitetens arbete, så är förhoppningen att förbudet ska hävas så att arbetet också fortsättningsvis kan utvecklas som planerat.

Med stort tack för offer, böböner och delaktighet i arbetet, och särskilt då fängelsemissionen. *Gud väl-signe er alla!*

Fem av de äldre ungdomarna i Pilgrimsskolan har tillbringat snart tre månader i Vineyard, där en församling under namnet *Jesus People Fellowship* (Jesusfolkets gemenskap) bor och verkar med det urkristna församlingsidealet som modell. När ungdomarna erbjöds att komma dit några månader och dela gemenskapen, hjälpa till i arbetet, studera och speciellt förkovra sig i engelska språket, tvekade de inte. Och hela tiden har glada och inspirerade brev kommit från ungdomarna som åtnjuter förmånen av språkresa, undervisning, praktisk orientering och socialt utbyte med vänner i annan miljö. Och hela tiden med församlingsarbete och evangelisation som central kärna i livsstilen. Läs här ett par smakprov ur vad breven berättar!

”Det har varit en underbar helg. I lördags var vi i London. Vi var i nån slags sporthall. Det var jättefint! Först sjöng vi litet grand, och så var det en kort predikan. Sen bad vi jättelänge. Det var jättemånga som satt och bara gapskrattade när dom kom i den helige Anden. Hela salen fylldes av skratt. Det var så underbart. Sedan sjöng vi och dansade, jag vet inte hur länge. Efteråt var jag helt genomsvettig.

På söndag förmiddag hade vi ett jättelitet möte (ca 30 personer). Det var så fint. Det började med att vi sjöng och dansade. Sedan började vi be. Vi bad nästan hela mötet, det var ingen predikan. Vi satt i bön hela tiden. Ibland började någon syster sjunga och ibland sjöng vi allihop. Det var Anden som ledde mötet. Sedan hade vi brödsbrytelse. På kvällen hade vi möte på det vanliga

Elisabeth Johansson

sättet. Då sjöng vi först, och sen en kort predikan, och så bad vi. På varenda möte går det massor av folk fram till förbön efter det Noel har talat, och så ber vi. Det händer så mycket hela tiden när vi ber. Överallt ramlar folk omkull, några sitter och gapskrattar och några stor-

Brev från Vineyard

tjuter. Också är det nästan alltid någon som är besatt och för ett väldigt liv där framme. Men sen när dom har drivit ut dom onda andarna är dom som helt andra människor.

Det är den sista helgen nu som det har varit speciellt bra möten. Förut har Noel talat väldigt hårt och strängt på mötena, och sagt att det går inte framåt utan det står still. Ja, jag kan inte förklara, men ni förstår väl. Så nu har det liksom lossnat.

I fredags förra veckan var vi på Corn Hill och bladade. Deras tidning har ju precis kommit ut. Den här gången skickade de ut 60 000 styc-ken. Det är ju massor!

Nu måste jag avsluta bre-
vet. Ha det så bra. Jag har
det toppen! Frid då! ”
Hälsningar

Elisabeth

”I går packade jag man-
del, jordnötter och torkad
frukt. Jag åt tills jag stork-
nade ur påsarna som hade
gått sönder. Maskinen
krånglade så det höll på att
bli kaos. Jordnötter och
plastpåsar över hela golvet,
men vi fick kontroll över det
hela till slut. Mitt i all röra
och stress kom hon som tar
kort till deras tidningar och
traktater dit och tog en mas-
sa kort. Jag hoppas innerligt
att dom inte använder kort-
ten till något, för jag ser hel-
dum ut i den där konstiga
uniformen man måste ha!

På tisdagen har jag skola
och det är en av de tråkigas-
te dagarna, så den behöver
jag inte berätta någonting

Ett entusiastiskt "Celebrate-Jesus"-möte i London.

Foto: MARTIN JOHANSSON

om. Jag kan förstås säga att
det går rätt bra, men engels-
kan är litet svår. Jag får ju
förstås hjälp av dem här,
tex ibland brukar vi läsa
högt för dom, och de kan rät-
ta när vi stavar fel, men
grammatik och övningarna
måste jag jobba själv med.

På onsdagarna har jag
husarbete. Sist jobbade jag
först i tvättstugan, sedan i
köket. Då gjorde jag lunch
till barnen; äppelpaj till kväl-
lens efterrätt, förberedde
middagen och en del andra
små jobb. Sen på eftermid-
dagen städade jag vardags-
rummet och hallen. De da-
garna är också kul.

Torsdag och fredag är det
också skola. På helgerna
händer alltid en massa kul.
Förra lördagen var vi i Shef-
fild hela dagen. Det ligger
c:a 20 svenska mil härifrån.
På den resan åkte jag första
gången i en av deras mysiga
dubbeldäckare. Först på för-
middagen hade vi en
marsch bara från Jesus Ar-
my. Efter det var det evange-
lisation några timmar, och
sen på kvällen ett stort »ce-
lebrate Jesus»-möte. Vi kom

hem hit halv ett på kvällen.

På söndagen är det alltid
två möten, oftast i Nort-
hampton. Nästa helg är det

Miriam Johansson

dop och ett till »celebrate
Jesus». På vardagskvällarna
brukar vi alltid göra något
kul. Ibland är det äppel-
plockning på farmen. Och
på onsdagskvällar är det ett
litet möte här i huset bara.
På ett sånt möte fick vi be-
rätta om våran storfamilj
och församling, vår skola

och våra möten, osv. Det
gick rätt bra med hjälp av
ordlistan som vi har med
oss nästan jämt vart vi än
ska. Vi lärde dem en svensk
sång också, »Han har gjort
mig glad», eftersom den
finns på engelska också.
Det lät rätt roligt, eftersom
det är så många svenska vo-
kaler som de har svårt att ut-
tala.

En kväll åkte vi till en
kompis på Corn Hill och åt
middag. Vi har fått många
kompisar och vänner här,
det känns som man känt
varenda en hela livet.

Vi har inte nära till några
affärer, men vi brukar åka
med när de handlar. Posten
ligger ungefär 200 m häri-
från, men den är sällan öp-
pen. Nu måste jag avsluta
för den här gången. Hälsa
alla från mig! ”
Hälsningar

Miriam

DEN OUTGRUN

På de gamla grekernas tid hade man inte samma vetenskap som idag. Förut-sättningarna fanns inte, därför att man inte hade tro på en Gud som skapat himmel och jord, och som gjorde det meningsfullt att utgrunda hans verk. Skapelsen och naturen var för grekerna något ganska "långt".

Man sysslade istället med tankar och idéer. Det var förnedrande att studera naturen och fråga hur den fungerar. Man byggde istället upp tankesystem, och man kivades inbördes. Vanligtvis stämde det aldrig med verkligheten, men det brydde man sig inte så mycket om.

Ordningens Gud

Det var en skola, Pytagorernas skola, som byggde upp ett matematiskt tankesystem; ett axiomsystem som är användbart än idag. Men när det gällde att tala om hur naturen var beskaffad, höll man stenhårt på sina system. När de inte stämde med verkligheten, förbjöd man sina lärjungar att tala om det.

Vi har väl alla läst Pytagoras sats, som bevisar att det finns tal som inte kan uttryckas enbart genom heltal; så kallade "irrationella tal". Denna upptäckt var en katastrof för dem. Det underminerade hela deras tankesystem, för det fanns inte irrationella tal — allt skulle kunna uttryckas i naturliga tal.

Det var en lärjunge som avslöjade detta, och historien påstår att han blev avrättad. Här ser vi skillnaden mellan denna grekiska filosofi och den vetenskapliga metodik som blev aktuell då människor som trodde på en skapare omsatt sina tankar i vetenskap.

Medveten om en skapare, kunde man ödmjuka sig så mycket att man gjorde ett experiment för att prö-

I Dan 12:4 läser vi: *"Men du, Daniel, må gömma dessa ord och försegla denna skrift intill ändens tid, många komma att rannsaka den, och insikten skall så växa till."*

Vi lever i en väldigt speciell tid som i mycket visar att det är just den sista tiden som Daniel talade om. Vår tid är inte lik någon annan på jorden. Människan har, som aldrig tidigare, fått stor insikt om hur naturen fungerar. Det är märkligt hur insikten kan växa. Det är något som de vise funderat över i alla tider, men något svar om hur man kan få kunskap har man inte kommit fram till.

Olika läror träter med varandra om hur detta kan ske. Det man är enig om är att man egentligen inte har något svar.

Vetenskapen handlar inte om unika händelser, utan om ordnade skeenden, där olika förlopp upprepar sig. Det kan vi beskriva genom ekvationer och lagar. Men en unik händelse passar inte in i det mönstret.

Där de mänskliga resurserna inte räcker till, där har någon som är större varit framme, säger forskarstuderanden FRED ÖRTEGREN i sin informativa och vägledande artikel.

IDLIGA SKAPELSEN

va om idéerna höll. Idéerna var för dem en religion man inte ruckade på.

Vi vet att Gud skapat allt, och vi vet att det skapade inte är en förlängning av Guds väsen. När vi studerar det skapade, är det inte Gud själv vi studerar utan hans händers verk. Det är en väldig skillnad, och grunden till att vetenskapligt arbete är möjligt. Först vid tiden för reformationen kunde man genomföra den här sortens studium.

Katolska kyrkan hade tagit upp de grekiska tankegångarna i sitt lärosystem. Medan den härskade var det omöjligt att bedriva vetenskapligt arbete. Men när vi nu ser i den historiska backspiegeln, ser vi hur människor, med en levande tro på Gud studerat hans händers verk.

En av dessa var Kepler, som motiverade sitt arbete med orden: "Gud tänker dina tankar efter dig". Han visste att det var Guds tankar han upptäckte genom sitt vetenskapliga arbete. Gud är ju skaparen. Han hade skäl att tro att universum formats på ett regelmässigt sätt, eftersom Gud är ordningens Gud. Han trodde också att han själv var skapad av Gud, till hans avbild, med förmåga att förstå vad Gud gjort — åtminstone till en del.

Vad ska vi med Gud till?

Denna tanke var vägledande då grunden lades till vetenskapligt arbete. De flesta vetenskapsmän trodde på Gud. Man forskade enligt uniformistiska principer, dvs att man jämförde olika företeelser och upptäckte lagbundenheten i naturen. Hela tiden fanns tanken att förhålliga Gud med forskningen.

Men det gick snett, eftersom det fanns människor som menade: "Om vi kan

klara detta med lagar, vad ska vi då med Gud till?" På detta sätt föste man undan Gud. Detta berodde delvis på att man i vissa sammanhang inom vetenskapen missbrukade Gud med att försöka förklara sådant man inte förstod med att säga: "Jaha, här har Gud gjort ett mirakel!"

När Newton skulle förklara hur planeterna gick runt solen, upptäckte han vissa oregelbundenheter i deras banor. Han förklarade detta med att Gud grep in då och då för att hålla det hela på rätt köl. Sedan kom andra vetenskapsmän som upptäckte att även dessa oregelbundenheter faktiskt gick att beskriva genom lagbundna skeenden.

Guds normala handlande

En fransk vetenskapsman fortsatte Newtons arbete när det gällde att utforska planetbanorna. Han upptäckte inte något speciellt Gudsingripande någonstans. Han menade sig inte ha användning för en sådan hypotes, att någon skruvar upp solsystemet då och då för att få allt att stämma.

Det fanns en ordning man kunde beskriva som lagbundna skeenden och ekvationer. Det är normalt för Gud att handla så i skapelsen.

Vi vet att solen normalt går upp varje dag. Men det kan man inte sluta sig till med att bara tänka efter; som filosoferna försökt. Sannolikhetsmässigt är det inte troligt att solen går upp i morgon. Det finns inga skäl att tro det. Men Guds trofasthet kan vi inte uttränga genom filosofi.

Man motar bort Gud ur vetenskapen, och gör felaktiga slutledningen att i och med att man vetenskapligt inte kan precentra Gud, så har vi vetenskapligt bevis på att han inte finns. När veten-

skapen utgår från att förklara hela skapelsen utan Gud, så kan man ju inte heller komma fram till att han finns med ett sådant system.

Guds trofasthet, Guds normala handlande är lagbundenhet. Gud är ordningens Gud. Och den typ vetenskap jag har beskrivit, kan endast beskriva det lagbundna handlande Gud utför. Han har gjort oss till rationella varelser, så att vi kan planera i viss mån för morgondagen, och studera hans händers verk.

Låt oss läsa ur bibeln. Jag måste ha förankring i Ordet för att motivera vad jag håller på med.

"Men den rättfärdighet som kommer av tro säger så: 'Du behöver icke fråga i ditt hjärta: Vem vill fara upp till himmelen, nämligen för att hämta Kristus ned? ej heller: Vem vill fara ned till avgrunden, nämligen för att hämta Kristus upp ifrån de döda?'

Vad säger den då? 'Ordet är dig nära, i din mun och i ditt hjärta, nämligen ordet om tron, det som vi predika.' Ty om du med din mun bekänner Jesus vara Herre och i ditt hjärta tror att Gud uppväckte honom från de döda då bliver du frälst. Ty genom hjärtats tro bliver man rättfärdig och genom munnens bekännelse bliver man frälst.

Skriften säger ju: "Ingen som tror på honom ska komma på skam."

Det är ju ingen åtskillnad mellan jude och grek; alla har ju en och samme Herre, och han har rikedomar att giva åt alla dem som åkalla honom. Ty "var och en som åkallar Herrens namn han ska vara frälst".

Men hur ska de kunna åkalla den som de icke har kommit till tro på? Och hur skulle de kunna tro den som de icke hava hört? Och hur skulle de kunna höra om in-

gen predikade? Och hur skulle predikare kunna komma, om de icke bliva sända? Så är det och skrivet:

"Hur ljuvliga är icke fotstegen av de män som fram-bära ett gott budskap!" Dock icke alla hava blivit evangelium lydiga. Esaias säger ju:

"Herre vem trodde vad som predikades för oss?" Alltså kommer tron av predikan, men predikan i kraft av Kristi ord.

Jag frågar då: Hava de kanhända icke hört predikas? Jo visserligen heter det ju:

"Deras tal har gått ut över hela jorden, och deras ord till världens ändar".

Denna förkunnelse har gått ut över hela världen. Egentligen är det citat ur psaltaren: "Himlarna förtälja Guds ära och fästet förkunnar hans händers verk." Detta är en förkunnelse som människor kan förstå. Man förstår hur stor Gud är, och det är *van-sinnigt* att inte ta till vara på budskapet som varje människa har fått. Det naturliga är ju att man frågar efter mer, när man får se detta som Gud har berett.

»Himlarna förtälja Guds ära, och fästet förkunnar hans händers verk; den ena dagen talar därom till den andra, och den ena natten kungör det för den andra; det är ej ett tal eller ett språk vars ljud icke höres.

De sträcka sig ut över hela jorden, och deras ord gå till världens ändar. Åt solen har han gjort en hydda i dem och den är som en brudgom som går ut ur sin kammare,

FRED ÖRTEGREN

den fröjdar sig, såsom en hjälte, att löpa sin bana. Vid himlarnas ända är det den går upp och dess omlopp når intill himlens gränser, och intet är skylt för dess hetta. (Psalm 19:2-7.)

Detta är ett vittnesbörd om ordningens Gud. Men vetenskapsmännen sysslar inte med detta.

Vi har en Gud som sade och det vart. Han bjöd, och det stod där. Han skapade himmel och jord genom sina ord. Sådant kan inte utgrundas vetenskapligt, det är omöjligt.

Vetenskapen jag talat om handlar inte om unika händelser, utan om ordnade skeenden, där olika förlopp upprepar sig. Det kan vi beskriva genom ekvationer och lagar. Men en unik händelse passar inte in i det mönstret.

Guds under kan inte sättas in i några ekvationer — Gud kan göra vad han vill. Vi kan inte till fullo utransaka Guds vilja. Han kan röra vid dig som är sjuk och du kan bli momentant helad — det är ett mirakel. Detta kan inte läkaren förklara, men han kan däremot förklara resultatet. Han kan konstatera att ett under har skett. Där de mänskliga resurserna inte räcker till, där har någon som är större varit framme.

Stjärneworlden

Likadant är det med skapelsen. Vi ser den, men vi kan inte förklara hur den har kommit till. Vi läser ur bibels första kapitel:

»I begynnelsen skapade Gud himmel och jord. Och jorden var öde och tom, och mörker var över djupet, och Guds Ande svävade över vattnet. Och Gud sade: "varde ljus"; och det vart ljus. Och Gud såg att ljuset var gott; och Gud skilde ljuset från mörkret. (1 Mos 1:1-4)

Detta är majestätiska ord. Jag har sysslat med astro nomi. Astro betyder stjärnor, och nomi räkna eller mäta. Det var väl vad Abraham gjorde. När man studerar himlakropparna, möts man av många teorier om hur allt fungerar.

Många menar att stjärneworlden är mycket gammal; miljardtal år. Det finns många tecken att det är så i vissa fall. Men vad är då tid? Gud vänder sig till människan i sitt ord, och talar om profetisk tid.

När vi jämför förlopp med varandra, säger vi att det tog en sekund, en dag, o.s.v. Gud satte solen att visa tider. Tiden är något vi kan mäta och vara medvetna om. Men innan mänskligt medvetande fanns, existerade inte tiden i bemärkelsen vi finner i skriften.

Även om vi kan jämföra de olika händelserna som timat i universum, då man säger att det tagit så och så många miljarder år, så är det händelser som inträffade när människan inte var närvarande. Då fanns inget medvetande om tid.

Spekulativ teori

Andra menar att det är förlopp som skett med andra hastigheter än vad som sker idag. Det är alltså inte likformigt med de skeenden vi ser idag. När man talar om sådana ting, blir det lite av spekulativ teori, det är ofrån-

ter är inte medvetna om att det är spekulationer.

Evolutionsteorin är en oerhört spekulativ teori, som inte alls går in i mönstret om vad vetenskap är. Också här handlar det om unika händelser. Vi kan göra förklaringar som harmonierar med skriftens ord. Man måste vara medveten om att det är försök till förklaringar. Men detta är något som evolutionisterna inte är medvetna om. Speciellt inte de som fått en tunn fernissa av evolutionismen i grundskolan. De menar att teorin om att vi kommer från amöborna är dagens sanning. Detta tror man på, det är »vetenskapligt bevisat».

Sanningen är att det inte alls har med vetenskap att göra, utan med övertro och spekulativ teori. Det är vetenskapligt legetimt att göra spekulationer, men inte legetimt att tro på den. Har vi Skriftens ord, så har vi en grund. Detta är legetimt och sanktionerat från höjden. Och detta kan inte evolutionisterna skryta med när det gäller deras idéer!

AV

Höstens bibelskola satte djupa spår i dem som deltog.

— De som undervisade hade ett samstämmigt budskap att förmedla: Maningen att avskilja sig för Gud, gå in i bönekam-maren och utbedja sig kraft för tjänst inför Jesu snara tillkommelse, uttalades på många sätt. Här nedan återges vittnesbörd av några elever som uttrycker något av vad de upplevde:

MARJA STRÖMMARE:
**Fäst blicken
på Jesus!**

Ordet förundran har kommit till mig. Förundran över Guds nåd och hans stora härlighet. Jag visste inte att Gud var så underbar, och jag är otroligt tacksam, för jag har fått frid i mitt bröst, och jag har fått tillbaka glädjen i Gud.

När jag åkte tåget hit förra fredagen, var det fullt, så jag fick stå ända från Hallsberg. Jag tittade ut genom fönstret. Det hade blivit mörkt ute, och när man står och tittar ut genom ett mörkt fönster och det är ljust inne, ser man bara sin egen spegelbild. I längden blir det ganska trist att stirra sig själv i ögonen, men

SKILD för att tjäna

jag stod där och hängde och tittade.

Rätt som det var, så såg jag långt borta ett ljus, och blicken vändes dit. Min spegelbild försvann; jag såg bara det där ljuset. Nu hade jag fått något att fästa blicken på. Precis så är det. Vi måste se bort ifrån oss själva, se ljuset, Jesus Kristus, Han som dog för oss på Golgata.

Det står i bibeln på flera ställen om Jesus som världens ljus: *»Såsom ett ljus har jag kommit i världen, för att ingen av dem som tror på mig skall förbliva i mörkret.»* Vi behöver inte stå och stirra ut i mörkret. Vi behöver inte stå och titta på oss själva, för i oss själva är vi ingenting. Vi har Jesus Kristus att fästa blicken på, och jag är mycket tacksam för det.

TORE BJÖRKLUND:

Vi behöver förkrosselse!

Jag vill läsa ett ord här som har gripit mitt hjärta väldigt mycket och det står i Matt. 9:35-38: *»Och Jesus gick omkring i alla städer och byar och undervisade i deras synagogor och predikade evangelium om riket och botade alla sjukdomar och alla*

slag skräpighet. Och när Han såg folkskarorna, ömkade han sig över dem, eftersom de voro så illa medfarna och uppgivna, »lika får, som icke hava någon herde». Därför sade han till sina lärjungar: »Skörden är mycken, men arbetarna äro få. Bedjen fördenskull skördens Herre, att han sänder ut arbetare till sin skörd.»»

Jag upplever nu, när jag har varit ute på gator och torg, att skörden är mycken, men att arbetarna är få. Det är någon, som viskar i mitt öra och jag vet vem det är. Det är Satan, som viskar i mitt öra: *»Gå en lättare och behagligare väg. Du kan ha det bra här i tiden. Du kan skaffa dig både det ena och det andra, göra vad du vill och ha njutningen en liten tid här.»*

Han är en mästare att komma med de orden, att man ska kompromissa med tiden och världen, men det är så gott att veta, att Jesus Kristus är svaret. Han har fått fäste i mitt hjärta, och påminner mig hela tiden om, att Han är svaret för hela mänskligheten och för mig. Jag har inget annat val och du har inget annat val än att följa Honom och lämna allt. Lämna allt till honom.

Jag har haft svårt för att gråta och för att ödmjuka mig och ha ett förkrossat hjärta. Min bön till Gud är att Han må komma över mig och krossa mig totalt! Jag tror det är vad vi kristna behöver; förkrosselse för våra medmänniskor.

Vi behöver verkligen gå in i bönens tjänst. Jag har varit väldigt dålig med det och jag tror att många slarvar på det området. Vi vill ge vårt liv i kärlek till Jesus Kristus. Men om jag hade en hustru, hur skulle det gå om jag inte snackade med henne, då hade det snart tagit slut. Så är det med Gud också; om vi inte kan resonera med Honom, hur går det då!

BRITT DAHLBERG:

Om du vill, så får du!

Ett bibelord har kommit till mig under bibelskolan; ett som jag även tidigare har tänkt på. Lärjungarna ställer den här frågan till Jesus: *»Vem kan då bli frälst?»* och Jesus svarar: *»För människor är det omöjligt, men inte för Gud!»*

För Gud är allting möjligt. Det vi har hört om de här dagarna vill vi så gärna förverkliga, men det kan vara svårt. Vi människor kan inte gå i egen kraft, och det är väl tur det. Det är Gud som ska utföra verket i våra liv, och då finns det ju möjligheter, utan begränsningar! Det enda som kan stå i vägen, är vår egen vilja.

Det är också en strof i en sång som jag haft inom mig en längre tid: *»Om du vill, så får du gå till himlen. Skall du ändå stanna utanför?»*

Alltså, om du vill så får du, ty för Gud är allting möjligt. Detta är nyckelord: För Gud är det möjligt, och om jag vill, så får jag!

ALVAR DAHLBERG:

Det gäller att veta vem man tjänar!

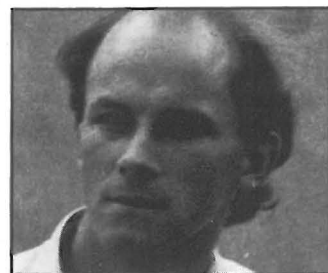
Budskapet som har gått ut här på bibelskolan är väldigt allvarligt. Var och en måste väl känna att det angår en själv. Det handlar om innerlig gemenskap med Mästaren, istället för religiösa ceremonier. Jag skulle gärna vilja vända mig till de yngre, för själv börjar jag bli äldre nu.

Det som har gett mig kraft och ledning genom åren, ofta i ensamhet, är *det skrivna ordet*, det som har funnits i bokhyllan hemma. Det har kommit ord genom böcker jag läst, rätt ner i hjärtat.

Det har varit ord i rätt tid, som gjort att man klarat kriserna — och de har varit många! Gud har talat på många sätt, så jag vill uppmåna de yngre att läsa.

Det står i bibelns berättelse om den rike mannen och Lazarus, att deras efterlevande hade Mose lag och profeterna att hålla sig till. Det är väldigt viktigt att skaffa sig kunskap, särskilt i denna tid, då allting väller över en genom tidningar, massmedia och idoler. Allting vill dra och slita i en. Det gäller att veta var man står och vem man tjänar.

Jag minns när jag var yngre och blyg. Den som satt bredvid i något möte, kanske inte prisade Jesus, och då vågade inte heller jag göra det. Men bli inte en sådan där som följer andra! En kristen ska vara tvärt emot, en kil, så att han går före och visar vägen!

Jag har läst mycket i Gamla Testamentet om Daniel och Josafat. De hade hög ställning i samhället. Daniel var ju tjänsteman i stora världsriken under olika konungar. Kulturen växte fram, och rikena omvälvdes, men han hade kvar sin innerliga gemenskap med Gud. Han visste vart han skulle gå när det knep.

Likaså Josafat, det står om honom att han böjde knä då fienden kom. Han visste vart han skulle gå, trots att han var konung och kunde mobilisera alla sina undersåtar. Men han visste att bönevrån var den enda plats som gav kraft till seger. Där felar vi ofta.

PROFETER E

Profeter var inte bara människor som levat för många år sedan och upplevt hur Gud talade till dem och gav dem speciella uppdrag. Gud behöver profeter IDAG.

Det är viktigt att avskilja sig för Gud och ta avstånd från sådant som hindrar oss att höra Guds röst.

Låt oss tillsammans gå inför Guds ansikte, avskilja oss, så att våra liv kan bli budskap från Gud!

**Text:
MÅRTA
BERG
STRÖMMARE**

Profeter betraktar vi som en ganska exklusiv grupp av människor som har levat för länge sedan. Många gånger är det lätt för oss, som sitter med facit i hand att konstatera hur Gud uppenbarade sin kraft och sin trofasthet i förhållande till det ord som han talat genom sina tjänare profeterna. Profetismen är inte ett avslutat kapitel. Det är något som angår oss. Det står om Elia att han var av samma natur som vi. Gud har alltid behövt profeter. Han behövde en profet när han skulle leda sitt egendomsfolk ut ifrån Egypten, igenom öknen, och in i löfteslandet. Han behövde en profet när sanningen om Messias skulle lyftas fram i ljuset. Det var på grund av att det fanns profeter som förutsade att Messias skulle komma, som Hanna och Simeon kunde skynda till helgedomen och prisade Gud för att Ordet gick i uppfyllelse.

Gud behöver profeter i varje tid, också i vår. I själva verket är det så att Gud väntar på dig och mig. Om vi inte ikläder oss den utrustning som Gud har i beredskap åt oss, och går in i den kallelse han kallat oss med, då får Gud inte några profeter i den här tiden.

Det grekiska ordet »profetes» betyder »en som ropar ut». Det ligger inga andra värderingar i ordet. I Gamla Testamentet möter vi olika profetgrupper.

»Sedan kommer du till Guds Gibe, där filistéernas fogdar äro. Och när du kommer dit in i staden, skall du träffa på en skara profeter som komma ned från offerhöjden där, med psaltare, puka, flöjt och harpa före sig, under det att de själva äro i profetisk hänryckning. Och HERRENS Ande skall komma över dig, så att också du fattas av hänryckning likasom de; och du skall då bliva förvandlad till en annan människa.» (1 Sam 10:5-6) Här har vi ett kännetecken på profetgrupperna som dyker upp lite varstans i Gamla testamentet, i den tidiga historien. Det är grupper av människor som fattats av hänryckning. Ett annat kännetecken är lovsången. När Gud tar av Mose profetiska ande och lägger över de sjuttio äldste, så yttrar det sig i lovsång och hänryckning. Det står om de sjuttio äldste som blev beklädda

av den profetiska anden, att de profeterade, »...något som de sedan aldrig mera gjorde.»

Många av oss har upplevt detsamma som dessa sjuttio äldste. Profetisk ande har kommit över oss. Ibland undrar jag om det verkligen ska vara så att något tillfälligt händer en eller två gånger och aldrig upprepas, så att det heter också om oss att »det var något de aldrig mera gjorde».

När profeten Samuel skulle träda in i sitt profetämbete, gick Gud tillväga på ett annat sätt. Han fick en högst personlig kallelse. Gud väckte den unge Samuel om natten och ropade hans namn. Samuel kände ännu inte igen Herrens röst. Därför ropade Gud ännu en gång. När Samuel gick in till den gamle prästen Eli, som också låg och sov i templet, fick han information om att Gud talat. Då kunde Samuel säga: »Tala Herre, din tjänare hör!»

Det är viktigt att vara varandra till tjänst och undsättning i Guds församling, i gemenskapen med varandra. Den ene har sina sinnen övade till att höra Guds röst, övade till att känna himmelrikets hemligheter, övade till att känna igen tiden, orientera. Somliga har vandrat med Gud så länge, att detta är en naturlig funktion i deras liv. Gud nöjer sig inte med att bara använda de människor som redan har sina sinnen övade. Gud vill hela tiden ta ut nya människor till att bli hans redskap, annars skulle det hela stanna upp förr eller senare.

Prästen Eli var ett Guds redskap. Men vid den här tiden hade hans ögon börjat bli skumma. Han hade nått den punkt i sitt liv då han inte kunde fungera på det sätt han tidigare gjort. Det betyder inte att Gud ställde honom åt sidan, men inte heller att Guds verk måste upphöra i och med Elis åldrande. När Gud kallade på Samuel, då hade Eli fortfarande en uppgift att fylla, nämligen att lära Samuel förstå att det är Herren som talar.

Mätte vi i våra församlingar vara varandra till hjälp, de som är äldre och har erfarenhet i vandringen med Gud, ta sig an de unga, så att kallelsen kan bli kon-

Illustration: LEVANDE BERÄTTELSE

FÖRTERLYSES!

kret i de ungas liv.

»Huru skall jag kunna förstå, om ingen vägleder mig?» Det är en fråga som är aktuell också idag. Hur ska de unga ibland oss komma i tjänst för Gud, gå in i sina speciella ämbeten, om ingen vägleder dem? Väldigt ofta kan det bli en negativ inställning i församlingen. De äldre väntar på de yngre och säger: »Ska det då aldrig ske någonting med de unga?» De unga väntar att de äldre ska överbrygga klyftorna, så att de får hjälp att höra Guds röst. I de ungas hjärtan ligger ofta en väldig längtan att få vara med om detta. Det ligger på vårt ansvar, vi som nått mannaåldern, att föra de unga vidare.

Vem vill vara vårt budskap?

Gud tar ytterligare ett steg när han kallar profeten Jesaja. Det finns en skillnad mellan Samuels kallelse och Jesajas. Samuel kallas att vara en profet, en som ropar ut. Det står om honom, att allt det han talade stadfästes, ingenting föll till marken. När Herren vänder sig till profeten Jesaja kommer något nytt in i bilden.

»I det år då konung Ussia dog såg jag Herren sitta på en hög och upphöjd tron, och släpet på hans mantel uppfyllde templet. Serafer stodo omkring honom. Var och en av dem hade sex vingar; med två betäckte de sina ansikten, med två betäckte de sina fötter, och med två flögo de. Och den ene ropade till den andre och sade: 'Helig, helig, helig är HERREN Sebaot; hela jorden är full av hans härlighet.' Och dörrtrösklarnas fästen darrade, när ropet ljöd; och huset blev uppfyllt av rök.

Då sade jag: 'Ve mig, jag förgås! Ty jag har orena läppar, och jag bor ibland ett folk som har orena läppar, och mina ögon hava sett Konungen, HERREN Sebaot.' Men en av seraferna flög fram till mig, och han hade i sin hand ett glödande kol, som han med en tång hade tagit på altaret. Och han rörde därmed vid min mun. Därefter sade han: 'Se, då nu detta har rört vid dina läppar, har din missgärning blivit tagen ifrån dig, och din synd är försonad.'

Och jag hörde HERREN tala, och han sade: 'Vem skall jag sända, och vem vill vara vår budbärare?' Och jag sade: 'Se här är jag, sänd mig.' » (Jes 6:1-8)

I sista versen finner vi uttrycket »Vem vill vara vår budbärare?» Grundtexten har ett annat ord, nämligen: »Vem vill vara vårt budskap».

Profetgrupperna kännetecknades av

lovsång och hänförelse, hänryckning.

Profeten nås alltid av en personlig kallelse. Men här tog Gud ut en profet som inte enbart skulle vara en som förkunnade, utan en som skulle vara budskapet. En människa som skulle införlivas med Guds eget sinnelag och väsen. En människa, vars karaktär och personlighet skulle dansa så att han eller hon med sitt eget liv utgjorde det meddelande som Gud är angelägen om att ge till profetens samtid.

Gud vill ta ut människor. Gud menar inte att vi ska bli duktiga talare, eller tillfälligt smorda till att bära fram ett budskap från Gud. Gud vill ta hand om oss, så att vi med våra liv kan säga vår omgivning vad Gud vill.

Detta är ganska uppenbart i profeten Daniels liv. Det gäller att *avskilja sig för Herren*. Vi kan inte smita förbi den del av kallelsen, som avskildheten innebär. Överskriften i Daniels boks första kapitel lyder: »Daniels och hans medbröders fångenskap och uppfostran i Babel.» Det låter inte som om Gud håller på att ta ut en profet. Daniel var med i den skara som fördes bort ifrån sitt folk och hemland, till något främmande. Han blev krigsfånge, men något mera. Daniel blev statsman, men också profet.

»Och konungen bestämde åt dem ett visst underhåll för var dag, av konungens egen mat och av det vin han själv drack, och befallde att man skulle uppfostra dem i tre år; när den tiden vore förliden, skulle de få göra tjänst hos konungen.

Bland dessa voro nu Daniel, Hananja, Misael och Asarja, av Juda barn. Men överste hovmannen gav dem andra namn: Daniel kallade han Beltesassar, Hananja, Sadrak, Misael Mesak och Asarja, Abed-Nego.

Men Daniel lät sig angeläget vara att icke orena sig med konungens mat eller med vinet som denne drack av; och han bad överste hovmannen att han icke skulle nödgas orena sig.» (Dan1:5-8)

Krav att anpassa sig

Kung Nebukadnessar hade tänkt att dessa unga män skulle växa upp och bli riktigt starka och stiliga så att han skulle kunna använda dem vid hovet. Det låter som ett väldigt generöst erbjudande. Men uppfostran i fångenskapen var säkert något som skulle föra dessa män in på främmande vägar — de skulle glömma bort sin Gud, sitt folk, sitt hemland. Det är så här det går till med oss, många gånger. Vi upplever behoven av såväl det ena, som

det andra, och detta för oss på sidan av Guds egentliga plan och tanke.

Daniel var angelägen om att inte orena sig med något från konungens bord. Han bad hovmannen om att få slippa detta. Det är klart att situationen blev svår för överste hovmannen, som riskerade att tvingas ställa fram magra, bleka och tåniga pojkar inför kung Nebukadnessar.

Detta tryck upplever vi också i vår tid. Vi har krav på oss att vara utrustade att passa i tillvaron. Vi måste skaffa oss kunskap. Vi tror att vi måste ha den vederkvickelse de läskande källor som denna tid kan erbjuda oss, för att orka. Vi behöver stimulans. Ungdomar i de första brytningsåren upplever säkert detta på ett mera påtagligt sätt än vad de små barnen eller de vuxna gör. Varje tid i en människas liv har sina speciella behov. Världen som vi lever i, står redo att mätta behoven med sitt enastående utbud.

Höra Hans röst i det fördolda

Vi måste avskilja oss för Gud och ta avstånd på det sätt som Daniel fick göra. Han ville inte ha konungens mat och vin. Det är en avskildhet som ger inriktning för hela livet, och som får konsekvenser på alla områden, om vi vill komma i den ställningen att vi kan höra Guds röst i våra hjärtan och liv, och bli hans profeter.

Många nöjer sig med att vara papegojor — upprepa vad de hört andra säga. Det är fruktansvärt allvarligt. Hur är det med de ord jag låter gå över mina läppar? Säger jag dem för att jag hört andra säga dem? Eller säger jag dem därför att det finns något inom mig som driver mig att tala?

Jesus säger att vad vi hör viskas i det fördolda, det ska vi ropa ut på taken. Jag har en känsla av att vi ofta går ut och lyssnar till det vi hör från taken, och tar det med in i det fördolda. Detta är inte Guds avsikt. Gud vill ha ett folk, en individ, en pojke, en flicka, en man, en kvinna — en profet som kan höra hans röst i det fördolda, för att sedan gå ut och meddela budskapet till en värld som kan lyssna.

Vill vi bli Guds profeter? Då måste vi lära oss att ta avstånd, att avskilja oss. En avskildhet som inte bara varar under en bibelskola, en konferens, eller en timme då och en då. Nej, det måste bli en *livsinriktning*. Varför? Jo, Gud danar personligheten.

forts sidan 38

PÅ "FESTREISE"

Första veckan i oktober drog en trupp som ett märkligt lämmeltåg genom Sörlandet och Västlandet. Det var pilgrimsfolket från Brandbu som beslutat att äntligen besöka de orter där de fått så mycket gensvar för budskapet som gått ut från väckelsefolk genom hela

Med på resan var förutom i princip hela kommunitet från Brandbu, Christina och Per Arne Imsen med sin barnaskara, samt de dominikanska syskonen Isaias, Belkys och Jonatan Rodriguez och Stina Fridolfsson. Skolbarnen fick så lägligt höstlov.

Resrutten var omkring 150 mil. Madrasser, filtar, frysbox full med mat, sylt

Pilgrimen, och på bibelstudiekassetter som sänds ut varje månad. Dessutom har man i dessa trakter köpt många sångkassetter av Christina Imsen, och med på resan var hon ju personligen, med en rykande färsk kasset på norska.

Det var spännande att för första gången få möjlighet möta dem som i årtal haft gemenskap med pilgrimsfolket "på avstånd". Kontakterna har upprättats genom en

historien: *Gå ut till Honom utanför lägret och bär Hans smälek! Gör bättring, ty himmelriket är nära! Jesus kommer snart!* Ett budskap med konsekvenser socialt, politiskt, ekonomiskt och kulturellt. Och temat för resan var just: **TID FÖR UPPBROTT!**

affischerade, medan man också sände annonser till lokalpressen. Ingen möda lämnades osparad för att göra mötena kända. Natten innan mötet hölls, åkte en trupp ivriga ungdomar ut och lade traktater med inbjudan till möte i varje brevlåda på orten. Under dagen ställdes bord upp på torget med försäljning av kassetter, böcker och tidningar, medan hela gruppen delade ut traktater, sjöng och vitt-

ter med bibelundervisning.

Det var förunderligt att uppleva denna iver och hunger att få tag i Guds Ords undervisning. Unga människor kom och försedde sig med travar av bibelstudier på kasset. Och på kvällen fylldes lokalen av mötesbesökare.

Pilgrimssyskonen från Brandbu, som under Jan Egil Hafsaahls fasta organisation utposterats i olika uppgifter för att på bästa sätt ta emot människorna som sökte sig till mötena, var helt omtumlade och överväldigade. Tänk att få ett sådant gensvar på inbjudan! Det har de verkligen inte varit bortskämda med på Hadeland!

I Kristiansand höll man tre välbesökta möten. Bland andra märktes en hel grupp latinamerikaner, som tillsammans med de dominikanska vännerna fick tolkning till sitt språk. De var glada att få träffa Christina Imsen, vars inspelningar på spanska de använder i när-radioprogram. Programproducenterna passade på att intervjua både Christina och de dominikanska syskonen.

Mellan mötena på söndagseftermiddagen, dukades kaffebord av de flinka systrarna, och många stannade med glädje och fick genom samvaron fördjupad gemenskap med pilgrimsfolket, som de hittills bara känt per kasset och tidning: "Det är dessa kassetter som håller liv i oss!" uttryckte en av vännerna i Kristiansand.

Torgmöte i Bergen.

Foto: PER ARNE IMSEN

och bakverk som förberetts i veckor, tillsammans med massor av bibelstudiekassetter, tidningar, böcker och traktater. Här skulle predikas evangelium!

Resan gick först till Kristiansand och Vennesla, där det finns en del prenumeranter både på tidningen

man som köpte tidningar och kassetter på torget i Brandbu, och sedan, för ett par år sedan flyttade till Vennesla. Där har han i sin tur vunnit prenumeranter för kassetter och tidning.

Förtrupper från pilgrimsfolket åkte först och hyrde lokaler på de olika orterna, sedan åkte nästa trupp och

nade.

Och resultatet av den tränga sådden lät inte vänta på sig. Redan första torgmötet i Kristiansand, kom människor och köpte kassetter. Visst såldes många kassetter med Christina Imsens varma sångstämma som tonade över torget, men det såldes även många kasset-

Att många av dem som besökte mötena i Kristiansand kom med till måndagskvällens möte i Vennesla, kanske inte är speciellt anmärkningsvärt. Men att en hel familj hakar husvagn på bilen och följer med för att få vara med i Flekkefjord, Egersund och Haugesund, låter ana en brinnande längtan efter något mer än möteskristendom. En fin högtalarutrustning som denna familj hade, fick också stå till förfogande.

Pilgrimsfolket åtnjuter respekt, kärlek och förtroende hos de människor som haft kontakt per post, fick jag erfara då jag kom in på en fotoaffär i Vennesla för att hitta en fotoblixt. Då jag tvekade inför en apparat som var för dyr för min kassa, sa killen bakom disken plötsligt: "Är inte du här med pilgrimsfolket?" "Jovisst" svarade jag lite överraskad. "Du kan låna den och använda den ikväll. Jag kommer på mötet!" Så sålde han till oss en massa filmrullar till halva priset, och kom sedan till mötet, prisade Gud och bad med dem som sökte förbön.

På plats efter plats upplevde vi ett förunderligt gensvar. Människor som tröttnat på ekumenik, underhållning, politik och seminarier i kyrkorna. "Jag har suttit tre dagar på seminarium om evangelisation, och nu kom jag hit och fick svaret på vad som behövs: "Andens uppfyllelse", sa en tacksam mötesbesökare, som upplevde

förnyelse i sin Ande.

Till Leirvik, på ön Stord ordnades möte därför att en man därifrån beställt hundratals bibelstudiekassetter, och i telefonsamtal berättat om hur hans troende vänner runt om i samhället samlades i hemmen och lyssnade på kassettundervisning.

Det regnade på kvällen, och vi hade inte stora förhoppningar om att det skulle komma några till mötet. En okänd grupp, pilgrimsfolket, kommer till en plats och annonserar ett enda möte i hyrd lokal. Men vi kom på skam! Till mötet kom ett tjugofemtal, för pilgrimsfolket okända människor, men de kände väl till pilgrimsfolket, efter att ha lånat kassetter mellan sig och läst tidningen. Det gick inte att sälja så många bibelstudiekassetter där. "Jag har faktiskt lyssnat på allihop redan!"

Och när Kristin skulle byta med Marit efter att ha passat småbarnen hemma i Brandbu, fick hon kånka med sig en stor låda bibelstudiekassetter, för att fylla på marknadsståndet. Helt klart är att människorna ute i landet längtar efter ordets undervisning.

Vi är verkligen ute på festresa!" uttryckte Randi i ett möte när hon avlade sitt vittnesbörd. Och vi instämde alla. Vädret var underbart: Sol från klar himmel nästan hela tiden, en resväg där hela Norges skönhet av sjöar, berg och fjordar kunde avnjutas i sin vackraste färging. De domi-

nikanska syskonen fick minnen för livet med sig till sitt tropiska land!

Under hela resan kom tonen om tidens korthet, vårt ansvar som människor och Jesu snara tillkommelse, att prägla mötena, både på torg och i lokaler. När inbjudan till förbön gick ut, kom människor fram och sökte hjälp. Det blev förnyelsemöten med andedop och jubel-

Uppbrott igen! Färden går över Hardangervidda.

Foto: STINA FRIDOLFFSSON

kassetter. Dag efter dag, i regn och rusk, sol och torka har de levt ut sitt vittnesbörd. Och nu fick man se lön av detta arbete. På nästan varje plats kom människor som fått en aning om detta pilgrimsfolk genom tidning-

Jan Egil Hafsaahl predikar i fullsatt lokal.

sång! Innan veckans slut, droppade det in brev och beställningar från tacksamma mötesbesökare, som är måna om att bevara kontakt med pilgrimsfolket.

Alla som var med, upplevde välsignelsen av att komma ut i aktiv evangelisation på detta sätt. Och det var trosstärkande för syskonen, som år efter år åkt runt på marknader och torg för att sälja korv, tidningar och

ar och kassetter de köpt av anonyma torgförsäljare. Och de önskade nu höra mer om forntidens stigar — urkristet församlingsliv i liv och lära. *Skörden är mycken men arbetarna äro få. Bedjen fördenskull skördens Herre att han sänder ut arbetare till sin skörd!*

BABYLONISERAD...

forts från sidan 5

att frälsa världen med teknik. Vi måste själva bli det vetekorn som faller i jorden och dör i detta heliga uppdrag. Dör bort från karriär och framgång, dör bort från begär efter komfort och väl-mående. Vi måste bli ett ensamt korn i den mylla som kan få skalet att spricka och ger kraft åt innehållet, så att en planta växer upp.

Det utsäde som såddes därigenom att vi gick den väg som i tiden betraktas som dödens väg, det mångfaldigas. Det är detta världen och makthavarna föraktar och fruktar. I världen lever man i konkurrens om taburetterna — en genomkorrumperad kamp. Det borde vara en hederssak för kristna att hålla sig på astronomiskt avstånd från den konkurrensen. Vi vill inte ha taburetterna, makten, äran och pengarna.

Vission är inte att ösa kronor över människorna, utan att ge dem föredömen i uppoffringar, medlidande och delaktig-görelse.

Vi åstundar att nå själarna med befrielsebudskapet. Vi vill se människor lyckliga därigenom att försoningens ämbete träder i kraft och förlöser själar till sann frihet, som uteslutande evangelium kan ge.

MARANATA — väckelseropet i tiden, bryter igenom och skakar om människorna. Utifrån tidens betraktelsesätt, blir de vansinniga. Heligt vansinniga, tända av en eld som gör dem helt annorlunda.

Det stora problemet är att vi i stort och smått befäster Babylons herravälde med det vi kallar mission. Vi bygger upp ett antikristligt rike som vi tror ska befrämja Guds rike, fastän vi går fiendens ärenden och gör oss skyldiga till kvalificerat svek och majestätsbrott.

Där Guds Ord blir predikat, blir det gudomliga resultat. Gudomliga resultat är inte nya bigotta religiösa föreningar eller klubbar, utan ett *egendomsfolk* som beflitar sig om att göra vad gott är. Ett egendomsfolk som har rest sig upp och intagit sin position bland de heliga, bland trons folk.

Detta är ett tidlöst budskap som inte går att låsa in i traditioner eller kyrklig betong. Här finns skatten i lerkärl. I det mest bristfälliga och svaga, har Gud lagt ned det dyrbaraste som finns, så att det ska bevisas att det vi kommer med inte är från vår organisation, med egna resurser, utan från Gud som älskar och väntar på att få frälsa. Detta förunderliga budskap spränger alla gränser.

Missionärerna på det yttre fältet är våra sändebud. Vår uppgift är att vara med och stödja dem. Inte genom att sympatisera med deras arbete och tala gott om det. Vi bär hela missionsfältet i våra hjärtan, och bär det inför Gud; inte som ett intresse, men som en livsan-

gelägenhet. Om vi träder in i förbönens ämbete i långt större utsträckning än vi hittills gjort, får vi vara med och röja i den andevärld som missionärerna brottas med, och underlätta för dem. Många skulle då frigöras från heden-domens mörker.

Problemet är att vi befäster Babylons herravälde med det vi kallar mission. Vi bygger upp ett antikristligt rike som vi tror befrämjar Guds rike, fastän vi går fiendens ärenden.

Kallelsen gäller inte i första hand att ge några kronor eller ha utställning för missionen, så att vi vinner människors sympatier. Vi måste ge vårt hjärta. Tala med Gud om missionens angelägenheter, som om det gällde vår egen kropp, vår egen familj. Gud är här i oss, vi är där i dem. Så byggs det upp en andlig front, som inte leder till institutioner, utan något radikalt annorlunda som inte kan organiseras och institutionaliseras, men byggs upp genom Ordet, anden, bönen och vittnesbördet.

Låt oss gå in i detta skördearbete för Guds rike, genom att viga oss i förbönens tjänst och så gå in i det ämbete som ger oss myndighet att lösa och binda!

NI TTIOTALET...

forts fr sid 3

»Och Jesus gick omkring i alla städer och byar och undervisade i deras synagogor och predikade evangelium om riket och botade alla slags sjukdomar och allt slags skräpplighet. Och när han såg folkskarorna, ömkade han sig över dem, eftersom de voro så illa medfarna och uppgivna, 'lika får

som icke hava någon herde'. Därför sade han till sina lärjungar: 'Skörden är mycken, men arbetarna äro få. Bedjen fördenskull skördens Herre att han sänder ut arbetare till sin skörd'.» (Matt 9:35-38)

Församlingens hopp:

Individen och församlingen har ett hopp i Kristus. I Apg 1:11 möter vi ett löfte: »Han

skall komma igen». Löftet om Jesu tillkommelse är underbart. Ty att Han kommer är svaret, inte bara på brudens längtansfulla rop: Kom Herre Jesus! utan även det rop som stiger upp från de förtryckta, de bundna, de aborterade fostren, de utnyttjade barnen och tonåringarna.

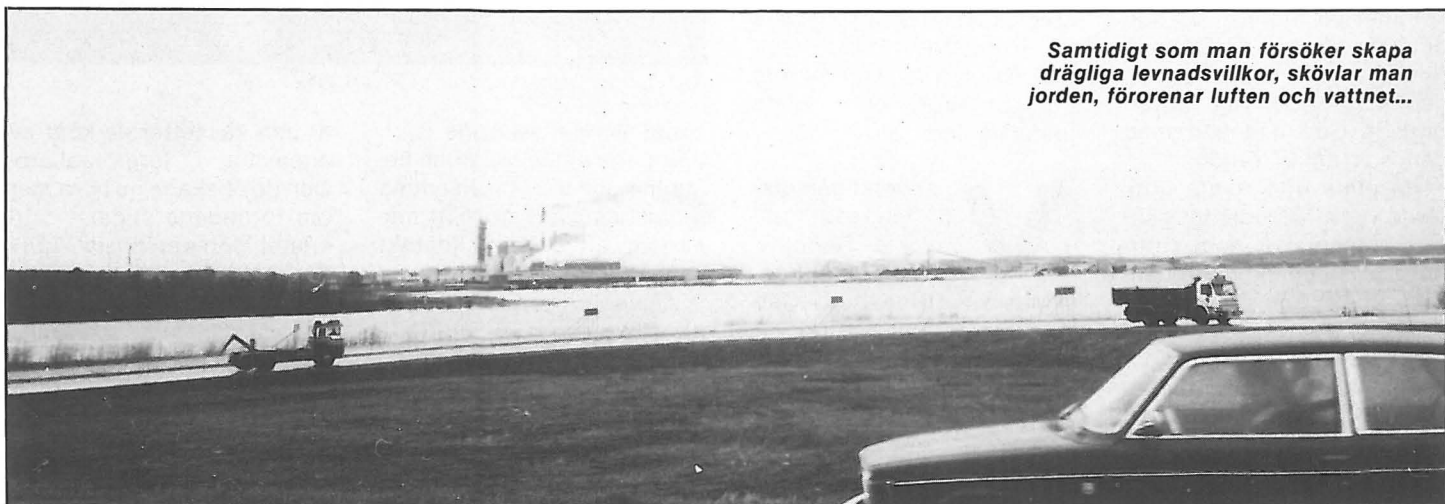
När syndamåttet är fullt, och utvecklingen har nått dithän att natten har kom-

mit då ingen kan verka mer, DÅ KOMMER HAN!

»Denna generation skall inte förgås, förrän allt detta sker.» Orden kommer från Jesus. Tidsmarginalen krymper för varje år, ja, varje dag som går. I denna hälsosamma spänning får vi arbeta, glädjas, gråta och fröjda oss, tills Han kommer.

»KOM HERRE JESUS, KOM!»

Samtidigt som man försöker skapa drägliga levnadsvillkor, skövlar man jorden, förorenar luften och vattnet...

—Tack gode Gud för PILGRIMSSKOLAN

Det finns så mycket att förundra sig över i Guds underbara skapelse. Att så här genom egna konkreta upplevelser, kunna förmedla till barnen det direkta sambandet mellan Guds skapelse, arbete och föda till alla, ja, det var en lycka!

Reportage:
GERTRUD JOHANSSON

I våras var vi en hel skara barn plus ett par ledare hos familjen Strömmare i Roslagen på lägerskola. Då fick vi lära oss bl a hur man gör när man sätter potatis.

Nu var det dags igen, för nu var det tid att skörda resultatet av vårt arbete. Därför lastade vi en buss full av förväntansfulla barn och med Alvar som trygg chaufför åkte vi de 15 milen ut till Söderby, som nu var vackert klätt i höstens alla färger.

Där mötte oss Runo och Märta Strömmare tillsammans med en skara barn ifrån Ljungsbro som anlänt tidigare på dagen. Nu hade vi två härliga dagar framför oss.

Första dagen vaknade barnen tidigt och var snabbt ute för att bekanta sig med katterna, hundarna, geten och hästarna. Efter frukost och morgonbön fick första agruppen ge sig ut i landet och plocka potatis under Runos sakkunniga ledning.

Ost- och smörtillverkning

Efter lunch var det andra gruppens tur och lådor och hinkar fylldes snabbt. På kvällen fick vi lära oss hur man gör Rörost, en delikatess från Medelpad, som man kokar av färsk mjölk.

Nästa dag gjorde vi vanlig färskost. Märta demonstrerade och alla barn fick hjälpa till att röra om i grytan. Av vasslan kokade vi mesmör som smakade jätte-

Här plockar David Strömmare (t v) och Paulus Eliasson potatis.

gott. Dessutom gjorde vi smör och alla fick smaka riktig kärnmjölk för första gången.

På rasterna bekantade

sig barnen med omgivningen och flera gånger fick vi hämta dem ur höladan till lektionen. De fick vara med och mata djuren och se hur potatis- och äppelskal och allt kan komma till nytta. Vi hann också med en runda i

skogen för att se på växter, svampar, frukter och frön.

Det finns så mycket att förundra sig över i Guds underbara skapelse. Att så här, genom egna konkreta upplevelser, kunna förmedla till barnen det direkta sambandet mellan Guds skapelse, arbete och föda till alla, ja, det var en lycka.

Vi drog hemåt igen med det konkreta resultatet i bagaget: flera säckar potatis, varsin liten ost, rörost, mesmör och smörpaket. Dessutom har vi många nya intryck och lärdomar med oss och vi sänder en tacksam hälsning till våra syskon Runo och Märta som så här ställt sitt kunnande och sina resurser till förfogande.

Vi vet att Guds välsignelse inte uteblir. Säkert finns det flera andra som skulle vilja vara med här. Vi välkomnar alla att dela med sig av sina kunskaper och så kan Pilgrimsskolan verka en ännu större välsignelse för ännu flera. Jag instämmer med Stina i föregående nummer av tidningen: "Tack gode Gud för Pilgrimsskolan!"

Märta Strömmare lär barnen göra ost.

PROFETER EFTERLYSE!

forts fr sidan 33

Hur ska Gud kunna forma en kruka av lera, om lerklumpen hela tiden hoppar omkring på annat håll; nere i hörnen eller uppe på piedestalerna, istället för att befinna sig på krukmakarskivan. Det är där formningen sker. Det är en bild av att vara avskild för Herrens räkning. Vi är leret i krukmakarens hand. Vi kan acceptera delen av budskapet som handlar om att »Han begynte om igen».

Varje gång vi misslyckats, och tömt våra resurser, läser vi i Jeremia 18 om leret som misslyckades, och hur Mästaren började om igen. Men vi har lätt att glömma att ingen mästare på något område kan göra något med materialet, om han inte får ta hand om det. När vi känner oss trötta och misslyckade, ligger vi där på krukmakarskivan och låter Mästaren börja om igen. Det är underbart att den möjligheten finns — den ska vi inte förringa. Jag tror att vi alla har upplevt Guds nåd, så att vi *vet* att han börjar om igen. Men vi måste överlämna våra liv åt honom. Vi måste överge våra villkor; stanna på krukmakarskivan, och inte krypa in i ett hörn när vi tycker att det inte utvecklas som vi drömt eller tänkt. Inte heller frestas att krypa upp på hyllan för finporslinet, när vi själva tycker att vi är färdiga.

DANIEL

Liksom Daniel, måste vi vara angelägna om att avstå från det denna värld har att erbjuda oss. Vi får be Gud om rening på detta område, så vi förstår vad som är skadligt för oss, och på vilket sätt vi ska komma vidare. Om vi fortsätter läsa om Daniel, ser vi att hans personliga liv ingav ett storartat förtroende. Fastän han var en fånge, och fostrades att tjäna en främmande kung, lät han sig aldrig någonsin påverkas av den främmande religionen och kulturen. Han hade valt att inte äta konungens mat och dricka konungens vin. När stunden kom då de främmande makterna skulle tvinga honom på knä för konungens bild, då stod Daniel fast. Han var en personlighet som hade fått sitt vin från annat håll. Han fick sin näring från högre ort.

»Men Daniel gjorde sig bemärkt framför de andra furstarna och satraperna, ty en övermåttan hög ande var i honom, och konungen var betänkt på att sätta honom över hela riket. (Dan 6:3)

Då kom fienderna som ville försöka få Daniel på fall. Den som tar emot sina direktiv från himmelen, och som inte låter sig påverkas av det närvarande, blir obekvämt i vissa sammanhang. Det fick Dani-

el erfara här. Man försökte röja honom ur vägen.

»Men så snart Daniel hade fått veta att skrivelsen var uppsatt, gick han in i sitt hus, varest han i sin övre sal hade fönster som voro öppna i riktning mot Jerusalem. Där föll han tre gånger om dagen ned på sina knän och bad och tackade sin Gud, såsom han förut hade plägat göra.» (Dan 6:10)

Vi vet att Daniel hamnade i lejongropan, och vi vet också att det var någon som stoppade till lejonens gap. Daniel var ett gott föredöme, som avskilde sig mentalt och fysiskt. Daniels liv fick en annorlunda inriktning, trots att han var en fånge och uppfostrades vid den främmande maktens högsäte. Det fanns möjlighet att bli en personlighet även i den miljön.

I det nya förbundets tid, efter pingsten, har vi fått någonting enastående — den Helige Ande — som kraft i våra liv. Det står om kallelsen i Nya Testamentet, men också om nådagåvor.

»Då trädde Petrus fram, jämte de elva, och hov upp sin röst och talade till dem: 'I judiske män och I alla Jerusalems invånare, detta mån I veta, och lyssnen nu till mina ord:

Det är icke så som I menen, att dessa äro druckna; det är ju blott tredje timmen på dagen. Nej, här uppfylles det som är sagt genom profeten Joel: 'Och det skall ske i de yttersta dagarna, säger Gud, att jag skall utgjuta av min Ande över allt kött, och edra söner och edra döttrar skola profetera, och edra ynglingar skola se syner, och edra gamla män skola hava drömmar; ja, över mina tjänare och mina tjänarinnor skall jag i de dagarna utgjuta av min Ande, och de skola profetera.'» (Apg 2-14-18)

Här ser vi Andens uppfyllelse på ett helt nytt sätt. Det betyder inte att kallelsen är mindre allvarlig, utan tvärt om, ännu allvarligare. Den kraft som står till vårt förfogande, har aldrig förut varit utgjuten. Du kanske vill försvara din situation och räknar upp alla hinder: Tidsandan, till exempel. Det är sant att den är fruktansvärd, men det står inte att det ska finnas mindre mått av helig Ande för det.

Gud har naturligtvis samma möjligheter idag att ta ut profeter som kan ikläda sig rätt utrustning. Det handlar om en kallel-

se som måste *bejakas* på ett sådant sätt att det resulterar i en avskildhet som blir en inriktning för hela livet.

Vi har inte fått den helige Ande, kraften, glädjen, tungotalet, gåvorna, för att må gott en liten stund, eller för att dessa gåvor ska utgöra ett exklusivt inslag i gudstjänstbilden. Vi har fått Anden för att bli Guds budskap. Gud behöver profeter. Gud räcker oss nådeserbjudandet att bli hans budskap, och överlämnar samtidigt möjligheten därtill: Den Helige Ande, med allt vad det innebär av gåvor och kraft: »När den helige Ande kommer över eder, skolen I undfå kraft att bliva mina vittnen».

När Anden kom över lärjungarna den första pingstdagen, blev de så uppfyllda av glädje, att man sa om dem att de var druckna av sött vin. Det finns en oerhörd rikedom i den helige Ande. Vi kan gå omkring och ha det tråkigt, därför att vi

Redan i moderlivet danar han den personlighet han skall använda. Jeremia blev det omma hjärtas profet. Han fick gåvan att li-

inte är fyllda av Anden. Det är därför allt kan bli enahanda och tungt.

Profeten Hesekiel var en profet som kännetecknades av att han såg märkliga bilder och syner. Varje profet har sin

Hesekiel blev bortförd i fångenskap tillsammans med några lidande kamrater av sitt eget folk; till en flod någonstans, där man satt i fångenskap. Där nådde Guds kallelse hans hjärta.

särprägel. Det tillhör utrustningen, rikedom Gud har för den som ställer sig till hans förfogande. Gud danar människan. Han börjar med detta redan i moderlivet.

JEREMIA

Till Jeremia gav Gud besked om detta:

»Förrän jag danade dig i moderlivet, utvalde jag dig». Redan i moderlivet danar han den personlighet han skall använda. Jeremia blev det ömma hjärtats profet. Han fick gåvan att lida. Det är nog inte en gåva vi ber om. Vi ber nog hellre om att få slippa den. Han fick gåvan att känna såsom Gud kände. Han slapp att föras bort i fångenskap. Men han fick se hur hans folk fördes bort i fångenskap. Han fick se hur templet ödelades, hur Jerusalem, hans hjärtas stad, blev en skräphög. Efter det tvingades han av sina landsmän att fly till Egypten. Det fanns ingen karriär att göra för Jeremia, han hade av Gud fått gåvan att lida.

JESAJA

Jesaja fick gåvan att uttala de vackra orden. Han är språkets profet, den sköntalande profeten. Han fick leva nära Juda konungar, se dem komma och gå. Det var också ett lidande. Det heter om dem att den ene gjorde mer ont än den förre hade gjort. Han fick se den negativa utvecklingen hos konungarna han var i tjänst hos. Men han hade fått en speciell utrustning att tala och skriva på ett sätt som ingen, vare sig före eller efter, har gjort. Han kallas för Gamla Testamentets evangelist. Han såg att »...natt skall icke förbliva där nu ångest råder». Jesaja beskrivning av julens och påskens evangelium är enastående. Vilken poesi! Denna förmåga att uttrycka sig var Jesajas utrustning.

HESEKIEL

Hesekiel fick en annan utrustning. Han blev bortförd i fångenskap tillsammans med några lidande kamrater av sitt eget

liv, att avskiljas som Guds profet. Han fick inte tala till hela folket, och han fick inte leva bland konungar, som Jesaja och Daniel gjorde. Han blev inte satt till ståt-hållare, som Daniel. Men vi ska därför inte tro att hans ämbete var ringare än de andras. Han fick sin speciella gåva. Han såg syner och bilder, och han förmedlade ett budskap från Gud till sina fångna medbröder. Ett budskap om hur Gud sammanfogar det som är sönderbrutet. Han fick i en syn se de torra benen som låg på marken. Han hörde ett gny och ett

Jesaja fick gåvan att uttala de vackra orden. Han är språkets profet, den sköntalande profeten. Han fick leva nära Juda konungar, se dem komma och gå.

rassel, och benen fogades tillhoppa igen och fick liv. Detta var bilden för upprättelsen. Han fick också en vision om pingstens erfarenhet, Andens smörjelse, uppfyllelse och gåvor. Det kan vi läsa om i beskrivningen av »den dubbla strömmen».

Gud vill avskilja oss till att bli vår tids profeter. Vi behöver förnyelse. »Och HERRENS hand kom där över mig, och han sade till mig: 'Stå upp och gå ut på slätten; där skall jag tala med dig.'» (Hes 3:22) En bild på avskildheten. Det finns en mötesplats för var och en. Det finns ett där, en plats där Gud vill tala till oss.

Daniel var med i den skara som fördes bort ifrån sitt folk och hemland, till något främmande. Han blev krigsfånge, men något mera. Daniel blev statsman, men också profet.

folk; till en flod någonstans, där man satt i fångenskap. Där nådde Guds kallelse hans hjärta. Han var trettio år gammal. Han fick ynnesten att börja ett helt nytt

Det är viktigt att vi inte låter något komma emellan, eller gå före. Vi kommer *alltid* att finna ursäkter att inte träffa Herren på hans mötesplats. »Jag är för ung»,

»Jag förstår inte», »Jag duger inte», »Jag har för mycket att göra». Så småningom säger vi »Jag är för gammal». Inför Gud håller ingen av dessa ursäkter.

Det finns en plats dit Gud kallar oss. Kan du höra hans stämma i ditt hjärta?

»Då stod jag upp och gick ut på slätten; och se, där stod HERRENS härlighet, alldeles sådan som jag hade sett den vid strömmen Kebar; och jag föll ned på mitt ansikte.» (Hes 3:23)

Gud är trofast. Han står troget fast vid sitt ord. Är vi trolösa, är han ändå trofast. Han kallar: »Stå upp, och gå ut på slätten — och där stod Herrens härlighet.»

Har du upplevt något av Guds härlighet i ditt liv? Har du upplevt något av heligheten som Jesaja mötte då hela templet

uppfylldes av Guds härlighet så att dörrtrösklarnas fästen darrade? Har du känt hur det allra innersta i ditt väsen darrar inför mötet med Herren Jesus? Om du upplevt detta, har du säkert, liksom profeten, känt att du måste falla ned. Vi böjer oss inför Herren. Vi vet att ifrån Hans mun utgår livet som vi blivit delaktiga av genom en ofattbar nåd.

Om vi kan överlämna oss åt Gud, så att våra liv blir avskilda för Hans räkning, kommer vi att få en sund inställning till varandra, till oss själva och till det budskap vi har att frambära. Det är viktigt, för det finns risker. Vissa frestas att bli högmodiga, andra att bli missmodiga. Det ena är inte värre än det andra, men båda tillståndet för oss bort ifrån vår egentliga utkorelse: att vara Guds budskap.

Det finns risk att vi talar egna ord, särskilt om vi har talets gåva. Då måste Gud ta ifrån oss våra egna ord, så att vi kan tala Guds ord. Det finns också risker att inte våga tala alls. »Jag förstår inte att tala, jag är för ung», sa Jeremia. Du har säkert inom dig hört ursäkterna för att inte våga gå på Guds bud; inte våga tala, profetera, sjunga, vittna, skriva, stå för Gud i det ena eller andra sammanhanget. Det finns risk att vi uppfylls av personliga laddningar, och lägger våra egna känslor i det vi frambär. Men det är Guds känsla, Guds tårar vi ska förmedla, så att de som hör oss gråter.

Låt oss tillsammans gå inför Guds ansikte, avskilja oss, så att något kan födas fram i våra liv av Guds budskap till denna tid!

Illustration: LEVANDE BERÄTTELSE

BÄLLSTA MISSIONScenter

Forts fr sid 13

undervisa i skrift, och ge ut sång och musik som inspirerats genom den helige An-

utvidgad mission. Vi får inte förlora målet ur sikte. Först och främst måste man ha rätt motiv. Och det gäller att skapa hjälpmedel för att rejält utvidga missionsarbetet.

— Om detta ska kunna

Var och en måste offra sig själv och sina resurser, i tro att det är *Gud* som lönar.

MR frågade hur han orkar övervaka och leda, med intresse och engagemang för varje fas i arbetet. Det är ju tredje gången Arne Imsen förhandlar, skriver kontrakt och leder församlingen i restaureringsarbete av gamla hus i Stockholm. Det var först Johannelund, f d missionsinstitutet i Bromma, sedan f d allaktivitetshuset Gamla Bro mitt i Stockholms centrum, och nu f d Bällstalundsskolan. Hela tiden har församlingen försökt bygga om husen till ändamålsenliga missionscenter. Nu är Arne Imsen 59 år:

— Det är klart att åldern tar ut sitt. Men det är också helt visst att bakomliggande erfarenheter är en resurs som gör att man bättre kan

lösa ekonomiska och praktiska frågor. Det är gripande att se hur arbetsvilliga händer utför momenten, så att man kan se hur resultaten blir bästa möjliga. Visst är det arbetssamt och ansträngande, men mycket spännande och inspirerande. Jag skulle önska att många fler fick vara med om det som sker här på platsen!

Med den utmaningen, som faktiskt på olika sätt uttalats av tre personer som citerats i detta reportage, avslutar vi med löfte om att återkomma med lägesrapporter!

ARNE IMSEN, församlings- föreståndare:

— Måtte denna
plats bli ett verkligt
missionscenter —
där människor från
hela världen kan få
en tillflyktsort!

de. Av den respons vi fått genom åren, förstår vi att det vi, trots begränsningarna, lyckats producera, haft enorm betydelse. Det behövs medarbetare i detta viktiga missionsarbete — kanske en utmaning till läsaren?

Arne Imsen uttryckte sin känsla för huset och arbetet:

— Det är nästan för heligt att tala om. Det vi presenterar får inte bli någon slags propaganda. Vi önskar att informationen om projektets framskridande ska tjäna till inspiration för vänner som vill räcka en hjälpande hand så att vi allt mer kan fungera som ett *missionscenter* — en plats dit människor från hela världen kan få en tillflyktsort.

På frågan om hur han bedömer våra möjligheter att ta till vara de resurser vi nu fått i våra händer, svarar Arne Imsen:

— Förutsättningen är människors *trohet*. Det gäller att skapa möjligheter för

genomföras i obruten enhet, måste vi vara tända av den missionseld som gör alla uppoffringar meningsfulla.

Så här ser de nyuppsatta paviljongerna ut — för närvarande!

tion att i någon mån reducera statens alltmera ovidkommande inblandning i privat-, familj- och församlingsliv.

I ett för vår materiella och andliga existens solidariskt beroende av varandra för det dagliga livets uppehälle, kan vi såsom individer skydda varandra för det datoriserade samhällets många omänskligheter och hjälpa varandra att överleva såsom personligheter utan att fullständigt deformeras av den apokalyptiska omstruktureringsprocess, som i hela världen historise-

ras inför våra ögon. Detta totalitära mönster med en hemlighetsfull tal-kombination som sitt speciella kännetecken formas lokalt och globalt i tiden.

"Och det förmår alla, både små och stora, både rika och fattiga, både fria och trälar, att låta giva sig ett märke på högra handen eller på pannan, så att ingen får vare sig köpa eller sälja något, utom den som är märkt med vildjurets namn eller dess namns tal."
Upp. 13:16-17.

EN NY EKONOMISK världsordning med skoningslös avpersonifiering och samhällsomvandling i strukturer med oantastbar perfektionism i känd *science fiction-stil*.

Männe vi redan skönja tecknen på väggen i elektronikcivilisationens avancerade laserteknik, datorminne och monitorskrift utan att dess avnämare förstår de apokalyptiska signalerna och saknar förmåga att tolka deras allvarliga innebörd!

ANDENS UPPFYLLELSE

forts fr sid 15

och visar oss vad Gud vill göra. När vi ska gå Guds väg, känner vi hur det största motståndet finns inom oss själva. Det var därför de flesta av Israels barn gick under i öknen. De övervann inte det som fanns inom dem. Vi känner då vi ska tjäna Gud, att det finns en orm i vårt väsen. Vi håller på att gå under i missmod och vanmakt, och tycker oss inte ha någon möjlighet att övervinna det onda inom oss. Paulus säger: »Jag, arma människa!» Det är ett nödrop, en djup erfarenhet. Man vill så mycket, men kommer till korta. Jag har viljan i min håg, säger Paulus, men i mina lemmar finns något som inte vill ge vika. Det är viktigt att vi inser hur hjälplösa vi är.

Saulus från Tarsus andades hot och mordlust mot Guds församling. Men Gud förvandlade Saulus till Paulus — ett utvalt redskap, vars like världen aldrig sett. Ju sämre utgångsläget är, dess större möjligheter har Gud. Gud vill börja från grunden och göra något riktigt. Det är lättare för Gud att arbeta med den som inte är stor i sig själv.

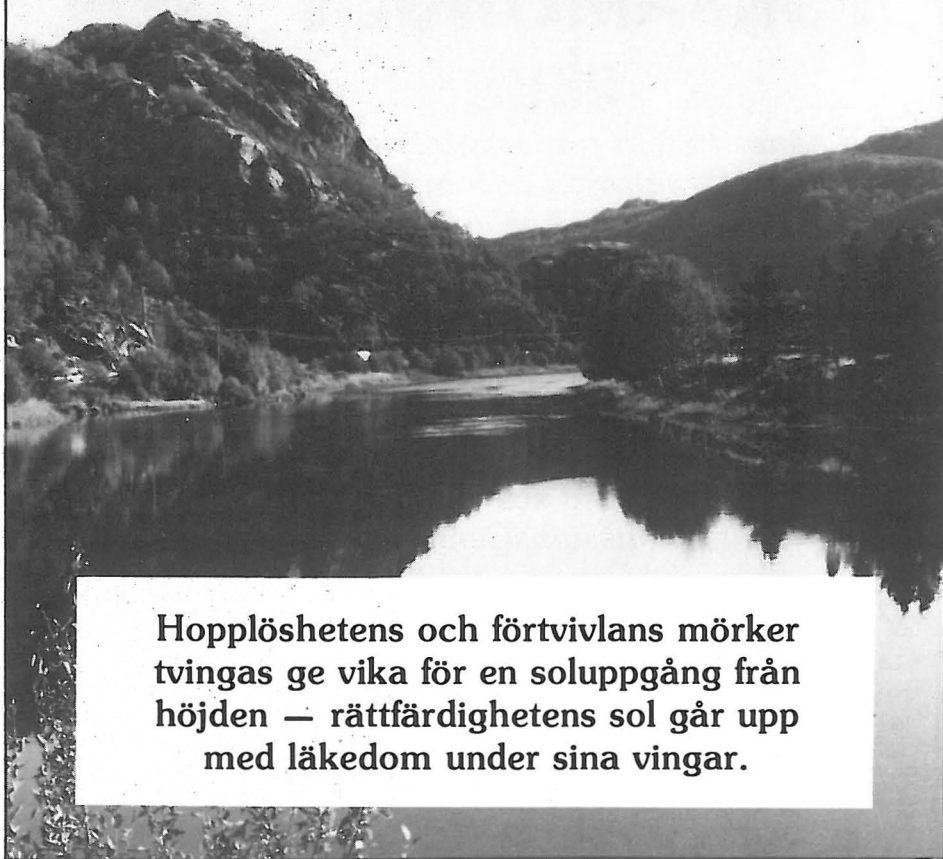
Det är högst angeläget för oss att följa den gudomliga principen. När vi läser i Apostlagärningarna, verkar mycket väldigt rörigt, om man ser det mänskligt. Hade apostlarna fått bestämma, hade Filippus säkert inte kommit till Samarien för att predika Kristus. De som blev kringsspridda på grund av förföljelsen, gick omkring och förkunnade Guds Ord där de gick fram.

Gud tillät förföljelse, därför att församlingsarbetet annars blivit för inåtriktat. Alla utom apostlarna blev kringsspridda. Och det var ju väl, annars hade inte Guds Ord kommit ut. Det är viktigt att Guds Ord kommer i rätt tid.

När Paulus drog ut, rådförde han sig inte med någon människa, utan var helt beroende av uppenbarelsen från Gud. Om vi gör som Paulus, kommer vi inte att kollidera med varandra, utan istället att komma varandra till hjälp. Paulus bad till Gud att han skulle ge Efesieförsamlingen uppenbarelsens Ande till kunskap om vem Jesus är, och att deras hjärtans ögon blev smorda.

Kristus är fortfarande församlingens huvud. Därifrån kommer direktiven till lemmarna. Så länge Kristus får vara huvudet, kan församlingen utvecklas och Guds Ord ha framgång.

En soluppgång från höjden

Hopplöshetens och förtvivlans mörker tvingas ge vika för en soluppgång från höjden — rättfärdighetens sol går upp med läkedom under sina vingar.

Foto: PER ARNE IMSEN

Det berättas i Markus evangelium, att "när solen hade gått ned, och det hade blivit afton, förde man till honom alla som voro sjuka eller besatta och hela staden var församlad utanför dörren".

När solen hade gått ner...

Det var inte bara i yttre avseende, som det var solnedgång och mörker. Bland dem, som den kvällen trängdes utanför dörren till huset, där Jesus var, fanns många, för vilken solen gått ned för länge sedan. Hopplöshetens och förtvivlans mörker ruvade över tillvaron. Allt var så gränslöst tungt och meningslöst.

Men så kom ryktet, budskapet. Det gick någon omkring i Judaland, som ägde en sällsam makt och myndighet. Ingen talade som han, ingen gjorde sådana gärningar som han. Var han drog fram skedde under och tecken, och människor i skaror blev hjälpta. Blinda såg, döva hörde, lama kastade sina kryckor, och de besatta och bundna befriades i ett ögonblick.

Och nu var Jesus här, här i deras stad. Det stora tillfället var kommet. Undra på att trängseln var stor! Alla ville se honom, höra honom, röra vid honom, få del av hans kraft.

När de vände om hem igen låg mörkret kvar över nejden, men i hundrade hjärtan hade solen gått upp. För ett ord, ett vidrörande av Jesus hade sjukdomens, sorgens, hopplöshetens och trældomens mörker tvingats ge vika. En soluppgång från höjden — som Sakariås profeterat om — hade besökt dem, och hela livet var nytt och förvandlat.

Det berättas i Gamla testamentet, att Josua vid ett tillfälle bjöd solen stå stilla på himlen. Är inte det varje människas hopplösa kamp: att få solen att stå stilla? Men med förtvivlan får man i stället se hur den dalar och sjunker för att till slut försvinna och lämna själen i hopplöshetens mörker. Hur ville vi inte gärna att hälsans, hemlyckans och glädjens sol skulle sprida ljus över livets stig! I stället breder sjukdom och bitter nöd sitt sorgefleur över vägen.

Men lyssna! När solen gått ned, då finns det någon att gå till, ett bröst att luta vid, en vän att tala med. Någon, som både vill och kan hjälpa. Han är rättfärdighetens sol, som vill gå upp även i ditt mörker med läkedom under sina vingar. Möter du honom, då gryr morgonen till dag vars sol aldrig går ned.

27 dec — 7 jan '90 FÖRSAMLINGEN i fokus

**Vad säger bibeln om administration,
ekonomi, förvaltning och ledarskap?
AKTUELLT och ANGELÄGET!**

Arne Imsen Jan Egil Hafsahl Gunno Andersson Per Arne Imsen Kjell Hägerman Folke Jacobsson

**tillsammans med syskonen på
Bällsta MissionsCenter**

Vi samlas för att utnyttja de många helgdagarna i jul och nyår, för att fördjupa oss i bibelns undervisning och modell för sant församlingsliv.

Ute i samhället styr blodigels- och kravmentaliteten. Man organiserar sig för att bevaka sina rättigheter och jagar ständigt högre standard.

Församlingen är anvisad en annan väg. Ett liv där det blir meningsfullt att tjäna och ge sitt liv för syskonen. Det är inget flummigt kärleksbudskap, utan praktiska anvisningar för sociala relationer, ekonomi och förvaltning.

De nyss uppsatta paviljongerna med sina tjugo rum kommer att invigas genom att syskon som kommer tillresande får bo i dem. Varje rum har egen hall och toalett, och varje annex eget kök och matsal. Kom och fira en annorlunda jul- och nyårshögtid tillsammans med maranatasyskonen i Stockholm!

Välkommen att delta i denna angelägna konferens, där inga fasta avgifter för mat och husrum tas ut. Vi bär tillsammans kostnaderna genom frivilligt offer och arbete!

**Bällstav 100, 161 71 Bromma,
Box 201 34, tel 08-733 97 83**

1990

Vi är på väg in i ett nytt decennium. En ny politik, en ny världsordning, en ny tidsålder. Varje dag får vi profetiska bekräftelser på att nedräkningen för ändetiden har börjat.

MIDNATTSROPET vill genom reportage, artiklar, bibelstudier och predikningar ge information och vara till varning och väckelse för vår samtid.

MIDNATTSROPET är ett enda:

MARANATA — väckelseropet i tiden! Samtidigt som tidstecknen i allt visar att vi står inför sammanbrott politiskt, ekonomiskt och ekologiskt, finns en väg för Guds folk: **Ett urkristet församlingsliv i endrätting omsorg om varandra!**

MIDNATTSROPET hälsar Dig välkommen med oss in i nästa decennium om Herren dröjer! Därmed önskar vi från redaktion, tryckeri och prenumerationsavdelning våra läsare

**God Jul och
Gott Nytt År!**

Alla möten från BIBELSKOLAN kan beställas på kassett (förteckning kommer i nästa nr)

Den här bilden visar några av våra fängslade bröder i deras cell på Viktoriä fängelset.

Ett julminne

— Jag kan inte erinra mig att jag någon gång tidigare läst julevangeliet med en så absolut överensstämmelse med den totala situationen i rummet hos budskapet och dess mottagare.

— I fängelsemiljön konkurrerades det sentimentala momentet av en förtätad frid och glädje. Vi upplevde en sann, kristen syskongemenskap!

Inför julen vill vi gärna påminna läsaren om våra fängslade bröder i Dominikanska Republiken. Tre av dem har suttit i fängelse över 14 år för ett brott som

andra bevisligen begått, och även erkänt.

En intensiv kamp som Arne Imsen fört hos myndigheter, massmedia, nationella och internationella organ har resulterat i rättegång, och nu väntar man på Högsta Domstolens slutliga utlåtande, efter prövning den 27 oktober, då Arne Imsen, som drivit fram rättegången, var förhindrad att närvara. Han avvisades vid landets gräns ett par dagar innan. Utan förklaring.

Kampen förs vidare, och Comunidad Maranata förutom representanter för kommittén för mänskliga rättigheter i landet, uppvaktar ideligen HD:s domare och vädjar om slutlig dom, så att något slutgiltigt kan hända i ärendet.

MR ställde några frågor till Arne Imsen, som med sin energi, känsla och kapacitet fört kampen för dessa bröder på alla nivåer:

Vad tror du om fångarnas möjligheter att komma ut till jul?

— Erfarenheterna sedan många år tillbaka gör mig in-

te speciellt optimistisk, än om kampen måste föras med bibehållen intensitet.

Du kämpar för tre fångars rätt i ett samhälle där rättväsendet fungerar på ett så korrumperat sätt, att människor ideligen hamnar i fängelse på orättfärdiga grunder. Är det någon mening?

— Man får ju alltid tänka sig in i situationen, och försöka identifiera sig med människorna. Och då finns bara ett utgångsläge: Hur skulle jag reagera, om jag drabbades av denna institutionaliserade ondska? Vi kämpar egentligen för vår egen frihet, och gör dessa fångna bröders sak till vår.

Blir inte kampen politisk?

— Den kristna församlingens sociala insatser kan uppfattas som politiska till sin karaktär, men det beror ju på att förkroppsligad kristendom med nödvändighet måste få konsekvenser på livets alla områden — sålunda också med avseende på ställningstaganden i familj-, församlings- och samhällsfrågor, där den kristna protesten måste slå igenom

och få långtgående politiska konsekvenser i en sekulariserad tid.

Därefter kom vi till frågan om den händelse som aktualiserat denna presentation:

Hur upplevde du förra året att fira jul tillsammans med fångarna i cellen förra året?

— Jag såg fram emot att dela julen med fångarna. Det går inte förklara på annat sätt än att jag hade behov av att få demonstrera min vilja att gå in i deras situation så konkret som det över huvud taget var möjligt, under dagar då allt egentligen appellerar till motsatsen.

— Det visade sig emellertid, att det stämningsmoment som jag hade räknat med, inte infann sig. Tvärt

om, kom i fängelsemiljön det sentimentala momentet nästan helt att konkurreras ut av en förtätad frid och glädje. Jag ska inte försöka ge någon förklaring. Jag nöjer mig med att konstatera det outgrundliga i en sann, kristen syskongemenskap.

— Jag kan inte erinra mig att jag någon gång tidigare i mitt vuxna liv har läst julevangeliet med en så absolut överensstämmelse med den totala situationen i rummet hos budskapet och dess mottagare!

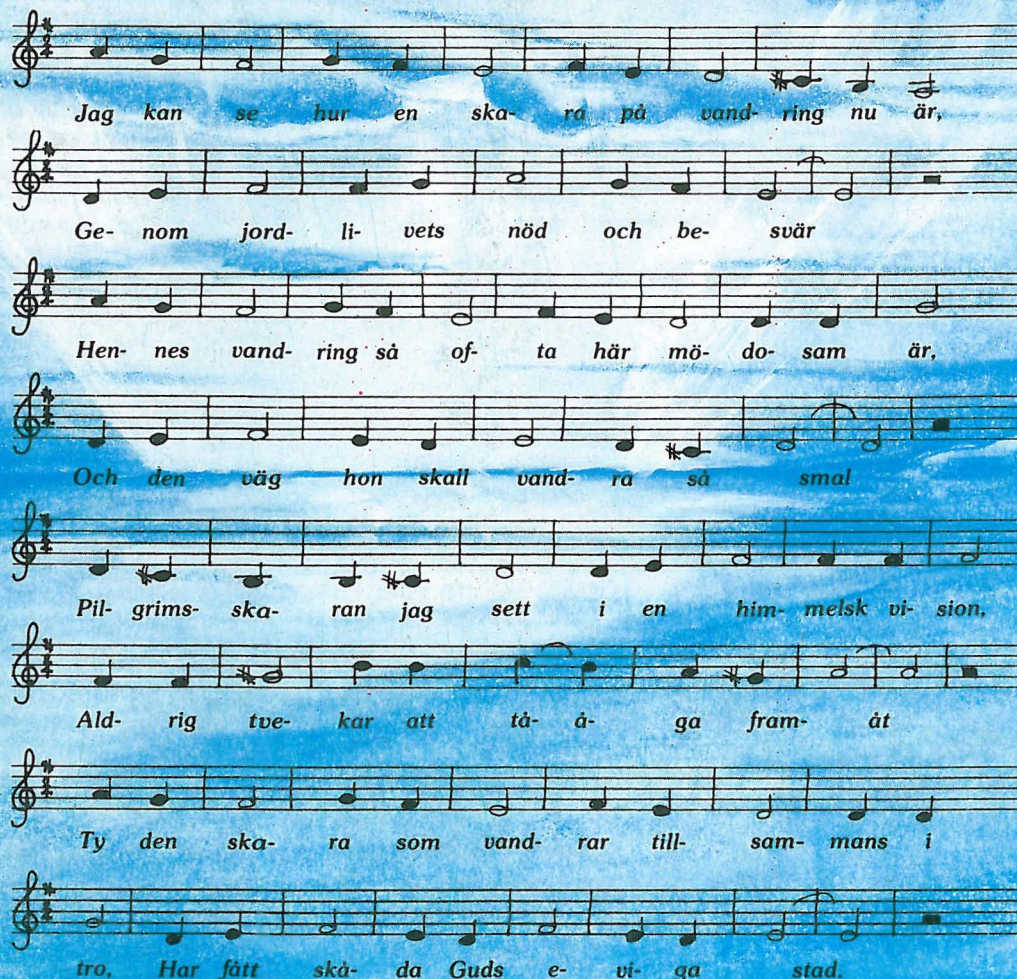
— Jag överdriver inte då jag säger att fängelsemiljön befriades från sin ondska genom Förlossarens närvaro i det befriande julevangeliet utan några kyrkliga symboler och dekorationer.

— Det är nästan riskfullt att tala om det, ty en unik, helig och härlig erfarenhet profaniseras.

— Men greppet från denna märkliga höjdpunkt i mitt predikantliv, sitter fortfarande kvar djupt och fridfullt i min själ. Jag flyttade på ett förunderligt sätt in i något som jag hittills med engagemang följt på avstånd.

Pilgrimsfolket

Text och melodi: Inga-Lill Hägerman

Jag kan se hur en ska- ra på vand- ring nu är,
Ge- nom jord- li- vets nöd och be- svär
Hen- nes vand- ring så of- ta här mö- do- sam är,
Och den väg hon skall vand- ra så smal
Pil- grims- ska- ran jag sett i en him- melsk vi- sion,
Ald- rig tve- kar att tå- å- ga fram- åt
Ty den ska- ra som vand- rar till- sam- mans i
tro, Har fått skä- da Guds e- vi- ga stad.

Hon är utvald att följa i Mästarens spår, Hon den himmelska synen har sett, Ty en dag nådde kallel- sens bud till envar Som bland pilgrimers skara nu går. Att dra ut från det land och det folk där hon bott För att inta det himmelska land, Där en Frälsa- re väntar att möta sin brud Som han köpte åt Gud med sitt blod.

Om än prövosam stundom den vandringen är Ingen tvekan i ledet man ser, Och om någon missmodig och lidande är Blicken lyftes mot målet i tro. Där hon Brudgummen ser och hugsvalas därvid Han är sårmärkt av korsdödens kval Ty det var med sitt blod han försoningen gav Av de många han skapat ett folk.

Jag kan se att den skaran av lemmar består Som fungerar varandra till tjänst, Varje lem är en del ut- av Frälsarens kropp Och var särskild en uppgift har fått. Jesu blod är det band som förenar var själ Som uti denna skara har del, Så i endräktig omsorg om var särskild lem Pilgrimsskaran mot målet nu går.